

ΕΣΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΠΑ
ΑΛΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

1886

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 5 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡ. 8

N. A. G.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μαγροπούλη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΠΑ

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της Έστιας: Έπι της οδού Σκαδίου, αριθ. 32.

1886

δέν τό εἰξεύρω! Εἴμαι ἐπάνω εἰς τήν γηίνην σφαῖραν ὡς ναυάγιον, ὡς κόκκος κόνεως τόν ὀπιόν ἀρπάζει ὁ ἄνεμος καί ὁ ὀποῖος δέν εἰξεύρει πόθεν ἔρχεται! Δέν ἔχω βίβας, δέν ἔχω οἰκογενειακάς παραδόσεις, δέν ἔχω παρελθόν! Τό χῶμα ὅπου ἐγενήθη ἡ μήτηρ μου, ὅπου ἀναπαύονται τὰ κόκκαλά της ἢ θ' ἀναπαυθῶν, δυνατόν ν' ἀτιμασθῇ ἀπό τοῦς ξένους, νά ποδοπατηθῇ ἀπ' αὐτούς χωρίς νά μοῦ ἐπιτρέπηται νά τό ὑπερασπίσω, νά χύσω τό αἷμά μου δι' αὐτό.

Ἡ σκέψις αὕτη κατέθλιβε τόν δυστυχῆ Ἑρικ. Ἐν ταῖς ταιαύταις στιγμαῖς μάτην ἔλεγεν ὅτι εὖρε μητέρα, τήν ἀγαθήν Κατρίναν, ἑστίαν, τόν οἶκον τοῦ Ἑρσεθον, πατρίδα τήν Νορβόν, μάτην ἀρκίζετο νά ἀποδώσῃ αὐτοῖς ἑκατονταπλασίως τὰ εὐεργετήματα ταῦτα καί νά διατελέσῃ ἀφωσιωμένος υἱός εἰς τήν Νορβηγίαν.

Καί αὐτή ἐτι ἡ διαφορὰ τῶν χαρακτηριστικῶν ἦν ἐβλεπεν ἐν τοῖς περὶ αὐτόν καί αὐτό ἐτι τό χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν καί τοῦ δέρματος ὕπερ διαβαίνων ἐβλεπεν ἐν τῷ κατόπτρῳ, ἢ ἐν τῷ ὑάλωματι καταστήματος τινός ἐπανεφέρων αὐτόν ἐκίστην στιγμήν εἰς τήν ὄδνηρᾶν ταύτην σκέψιν. Ἐνίοτε διελογίζετο ποῖαν πατρίδα θά προετίμα ἐν τῷ κόσμῳ ἄν ἐκαλεῖτο νά ἐκλέξῃ. Ἐπι τῷ εἰδικῷ δέ τούτῳ σκοπῷ ἐμελέτα τήν ἱστορίαν καί τήν γεωγραφίαν, ἐμελέτα τοῦς πολιτισμούς καί τοῦς λαούς. Ἐσθάνετο ποῖαν τινα παρηγορίαν δυνάμενος νά εἶπῃ τούλάχιστον ὅτι ἦτο κελτικῆς φυλῆς καί ἀνεζήτει ἐν τοῖς βιβλίοις τήν ἐπιβεβαίωσιν τῆς γνώμης ταύτης τοῦ ἱατροῦ.

Ἄλλ' ὅτε ὁ Σβαρευγκρόνα ἐπανελάμβανεν ὅτι κατ' αὐτόν ἦτο ἐξάπαντος Ἴρλανδός, ὁ Ἑρικ ἠσθάνετο βαθεῖαν θλίψιν. Πῶς! ἐκ πάντων τῶν κελτικῶν λαῶν, εἴμαρτο ἀκριβῶς νά ἐκλέξῃ τόν μᾶλλον καταδυναστευόμενον; Ἄν τούλάχιστον εἶχεν ἀσφαλῆ τῆς καταγωγῆς του ἀποδείξιν, θά ἠγάπα βεβαίως τήν δυστυχῆ ταύτην πατρίδα ὡς τήν μεγίστην καί ἐνδοξοτάτην τῶν χωρῶν! Ἄλλ' οὐδ' αὐτήν κἄν τήν ἀπόδειξιν ἐκέκτητο! Διαιτῆ νά μή πιστεύῃ μᾶλλον ὅτι ἦτο Γάλλος, ἐπὶ παραδείγματι;... Καί ἐν Γαλλίᾳ ἐπίσης Κέλται κατώκουν!... Τοιαύτην τινα πατρίδα θά ἐπεθύμει, εὐγενεῖς ἔχουσαν παραδόσεις, δραματικὴν ἱστορίαν, σπείρασαν ἀνά τόν κόσμον γονίμους ιδέας! Ὡ! μεθ' οἴου πάθους θά ἠγάπα, μεθ' οἴας ἀφοσιώσεως θά ὑπηρετεῖ τοιαύτην πατρίδα!... Πῶς θά ὑπερηφανεύετο ὅτι ἀνῆκεν εἰς αὐτήν! Ὡ! ἠσθάνετο οὐκ ἄσχητον μελετῶν τὰ ἐνδοξα αὐτῆς χρονικά, ἀναγινώσκων τὰ ἔργα τῶν συγγραφέων της, θαυμάζων τὰ ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν της!... Ἄλλὰ, φεῦ! αἱ τοιαῦται ἀκριβῶς εὐγενεῖς συγκινήσεις τῷ ἦσαν διὰ παντός ἀπηγορευμένα!... Τό ἐβλεπεν, οὐδέποτε τό πρόβλημα τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ ἐ-

μελλε νά λυθῇ, ἀφοῦ μετὰ τόσας ἐρεῖνας οὐδέν εἶχεν ἐπιτευχθῆ.

Καί ἐντούτοις ἐφρόνει ὁ Ἑρικ, ὅτι ἂν ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ εἰς τήν πηγὴν τῶν ληθθειῶν ἔδη πληροφοριῶν, ν' ἀκολουθήσῃ αὐτοπροσώπως καί ἐπὶ τόπου τὰ νέα ἔχνη ἀπερ θ' ἀνεκάλυπτε, θά ἐπιτύγγανε νά λύσῃ τό μυστήριον τοῦτο. Ὅτι δέν ἠδυνήθησαν νά πράξωσιν οἱ ἐπὶ μισθῷ πράκτορες, διατί ἀρὰ γε δέν θά κατέρθου οὗτος διὰ τῆς δραστηριότητός του; Δέν εἶχε πρὸς τοῦτο καί ζῆλον φλογερὸν καί θέλησιν ἀκατάβλητον;

Ἡ βασανίζουσα αὐτόν ἰδέα αὕτη ἐπέδρασε, ἀνεπαισθήτως, τὰ μέγιστα ἐπὶ τῶν μελετῶν του, εἰδικὴν τροπὴν δούσα εἰς αὐτάς, ἐν ἀγρίῳ του ὡσεὶ εἶχεν ἐκ προτέρων ἀποφασισθῆ ὅτι ἐμελλε νά ἐπιχειρήσῃ μακροῦς πλοῦς ἤρξαιτο μελετῶν κατὰ βάθος τήν κοσμογραφίαν, τήν γεωγραφίαν, τήν ναυτικὴν τέχνην, συνελόντι εἰπαῖν πάντα τὰ μαθήματα ὅσα περιλαμβάνοντο ἐν τῷ προγράμματι τῶν ναυτικῶν σχολῶν.

— Μίαν ἡμέραν, ἔλεγε, θά δώσω ἐξετάσεις πλοιάρχου διὰ μακρὰς θαλασσοπορίας καί θά ἐμπορέσω τότε νά ὑπάγω εἰς Νέαν Ἰόρκην, δι' ἐξόδων μου, νά συνεχίσω τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν *Κυρθίαν* ἐνεργείας μου.

Ὡς ἦν ἐπόμενον, τό σχέδιον τοῦτο τῆς αὐτοπροσώπου ἐρεῖνης παρενετίθει ὁ Ἑρικ ἀπαύστως εἰς τὰς συνδιαλέξεις του, διότι περὶ τοῦτου ἐνδείλως ἐμερίμνα. Οὕτω δέ ὁ ἱατρός Σβαρευγκρόνα, ὁ Βρέδεζορδ καί ὁ καθηγητὴς Χόστει τοσοῦτον ἐν τέλει προσηκνωθῆσαν αὐτό ὥστε τό παρεδίχθησαν καί δι' ἑαυτούς; διότι τό ζήτημα τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἑρικ, ὅπερ κατ' ἀρχὰς εἶχε θεωρηθῆ ὡς ἐνδιαφέρον μόνον πρόβλημα, εἶχε καταστῆ σπουδαιότατον αὐτῶν μέλημα. Ἐβλεπεν ὅτι ὁ Ἑρικ ἔταξε σκοπὸν τοῦ βίου τήν ἀνεύρεσιν τῆς οἰκογενείας του, ἐπειδὴ δέ ἠγάπων αὐτόν εὐλαβῶς, ἐπειδὴ ἠσθάνετο ἠλίκιον σηματικῶν εἶχε δι' αὐτόν τοῦτο, ἦσαν πρόθυμοι τὰ πάντα ν' ἀποπειραθῶσιν ὅπως χύσωσι λάμψιν τινα ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ τοῦτου μυστηρίου.

Οὕτω δ' ἀνεπαισθήτως καί κατὰ μικρὸν ἀπεφάσιον ν' ἀπέλθωσιν ἅπαντες ὁμοῦ εἰς Νέαν Ἰόρκην, ὅπως ἴδωσι διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν ἂν ἦτο δυνατόν νά γνωσθῇ τι πλεῖον τῶν ἔδη γνωσθέντων.

Ποῖος ἐξέφρασε πρῶτος τήν ἰδέαν ταύτην; Τοῦτο ἀπέμεινεν ἄγνωστον, ἐπὶ μακρὸν χρησμεύσαν ὡς θέμα συζητήσεως μεταξὺ τοῦ ἱατροῦ καί τοῦ Βρέδεζορδ, ἐκατέρου ἀξιούντος τήν πρωτεριάτητα τῆς προτάσεως. Ἀναμφιβόλως, ἡ ἰδέα αὕτη συγγρόνως ἐπῆλθεν εἰς αὐτούς, διότι ἀδιακόπως ὑπὸ τοῦ Ἑρικ καλλιεργουμένη ἔβλαστησεν ἐντός πάντων τῶν ἐγκεφάλων. Ἄλλ' οὐδ' αὐτοὶ ἢ ἄλλως, τό βέβαιον εἶνε ὅτι ἔλαβε σάρκα, ὅτι ἐγένετο ἀποδεκτὴ καί ὅτι τὸν σπετίμεθα

τοῦ ἐπομένου ἔτους, οἱ τρεῖς φίλοι συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἑρικ, ἀπέπλευσαν ἐκ Χριστιανίας εἰς τὰς Ἠνωμένους Πολιτείας.

Μετὰ δεκαήμερον πλοῦν ἀφίκοντο εἰς Νέαν Ἰόρκην, ἄνευ δὲ τῆς ἐλαχίστης βραδυτῆτος συνονήθησαν πρὸς τό κατάστημα Ἱερεμῖα Σμιθ Οὐάλλερ καί Σιας, ὅθεν εἶχον σταλῆ αἱ πρῶται πληροφορίες.

Ἐκτοτε, νέος παράγων, οὐτινος οὐδεὶς εἶχεν ὑποτίθη εἰσέτι τὴν δύναμιν, προσετίθη εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτῶν. Ὁ παράγων οὗτος ἦτο ἡ προσωπικὴ δραστηριότης τοῦ Ἑρικ. Ἐκ τῆς Νέας Ἰόρκης καί τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐκ πάντων τῶν πρωτοφανῶν εἰς αὐτόν θαυμάτων, προσεῖχεν ἰδίᾳ εἰς τὰ ὀψωδῆποτε σγέσειν ἔχοντα πρὸς τὰς ἐρεῖνας του. Ἀπὸ τῆς αὐγῆς ἐπὶ ποδῶς ὧν περιέτριχε τὸν λιμένα, παρήρχετο τὰς προκυμίας, προσεπέλαζε τὰ ἐλλειμνισμένα πλοῖα ζητῶν καί συλλέγων ἀκαταπαύστως λεπτομεροστάτας πληροφορίες.

— Ἐγνωρίσατε τὴν Καναδικὴν Ἑταιρίαν; Εἰμπορεῖτε νά μοῦ ὑποδείξετε κανένα βαθμοφόρον τοῦ πληρώματος, κανένα ἐπιβάτην, κανένα ναύτην ὁ ὅποιος νά ἐταξείδευσε μὲ τὴν *Κυρθίαν*; ἤρωτα πανταχοῦ.

Ἐνεκα τῆς ἐντελοῦς γνώσεως τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, τῆς σοβαρᾶς καί συμπαιθεῖς φυσιογνωμίας του, τῆς ἐξοικειώσεως αὐτοῦ πρὸς πάντα τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἀναφερόμενα, φιλόφρονος πανταχοῦ ἐτύγγανε δεξιώσεως. Ὑπεδείχθησαν εἰς αὐτόν ἀλληλοδιαδόχως πολλοὶ βαθμοφόροι ἄλλοτε τοῦ πληρώματος, ναῦται ἢ ὑπάλληλοι τῆς ἐν Καναδᾷ μεταγωγικῆς ἐταιρίας. Τούτων τινὲς μὲν εὖρε, τινῶν δέ πᾶν ἔχνος εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ἄλλ' οὐδ' οἱ εὐρεθέντες ἠδυνήθησαν νά παράσχωσιν εἰς αὐτόν ἀξίαν, λόγῳ τινὰ εἰδησιν περὶ τοῦ τελευταίου πλοῦ τῆς *Κυρθίας*. Μετὰ δεκαπενθήμερους ἀδιακόπους περιφορὰς καί ἐρεῖνας, ἠγρέυσεν τέλος πληροφορίαν τινα ὄλιαν διάφορον τῆς πληθῆος τῶν ἀορίστων καί ἀντιφατικῶν, ἃς συνέλεγε καθ' ἐκάστην. Ἀληθῶς, δέ ἡ πληροφορία ἐκείνη ἦτο πολὺτιμος.

Ἐβεβαίωτο ὅτι ναύτης ὀνόματι Πατρίκιος Ὀδόνογαν ἐπέζησε τοῦ ναυαγίου τῆς *Κυρθίας*, καί ὅτι εἶχεν ἐπανακάμψῃ μάλιστα εἰς Νέαν Ἰόρκην πολλάκις μετὰ τό ναυάγιον. Ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν οὗτος ὑπηρετεῖ ὡς μαθητευόμενος ἐπὶ τῆς *Κυρθίας* κατὰ τὸν τελευταῖον πλοῦν τοῦ πλοίου τούτου. Ἦτο εἰδικῶς τεταγμένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλοιαρχοῦ, πιθανῶς τατα δέ θά ἐγνώρισε τοὺς ἐπιβάτας τῆς πρώτης θέσεως, ὅτινες γευματίζουσι καί δειπνοῦσιν εἰς τὴν τράπεζαν τῆς πρῶτης. Ἐκ τῶν περιχώρων σπαργάνων τοῦ παιδίου ἐκάζων τις εὐλόγως θά συνεπείραινεν ὅτι οἱ πλοῖοισι αὐτοῦ γονεῖς ἦσαν ἐν

τῇ πρώτῃ θέσει. Μεγίστην λοιπὸν σημασίαν εἶχεν ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ναύτου τούτου.

Εἰς τοῦτο τό συμπέρασμα κατέληξαν ὁμοφώνως ὅ τε ὁ ἱατρός καί ὁ Βρέδεζορδ, ὅποτε ὁ Ἑρικ ἀνεκάλυψε αὐτοῖς τὴν ἀνακάλυψιν του, ἐπιστρέψας τὴν ὥραν τοῦ γεύματος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς *Πέμπτης Παρόδου*. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἡ συζήτησις ἐξετροχιάσθη, διότι ὁ ἱατρός ἠθέλησε νά ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ νέου τούτου στοιχείου ἀποδείξιν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ διασυρισμοῦ.

— Πατρίκιος Ὀδόνογαν!... ἠκούσθη ποτὲ ἱρλανδικώτερον ὄνομα!... Δέν τό ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἡ Ἴρλανδία ἔχει τὴν οὐραν τῆς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἑρικ;

— Ἐως ἰδῶ, δέν μοῦ φαίνεται νά τὴν ἔχη, ἀπάντησε μειδιῶν ὁ Βρέδεζορδ. Εἰς Ἴρλανδός μαθητευόμενος εἰς ἐν πλοῖον δέν ἀποδεικνύει τίποτε τὸ δύσκολον ἴσα ἴσα θά ἦτο τὸ ἐναντίον, δηλαδὴ νά εὐρεθῇ ἀμερικανικὸν πλοῖον μὴ ἔχον εἰς τὸ πλήρωμά του καί ἓνα υἱὸν τῆς χλοερᾶς νήσου!

Τὸ θέμα τοῦτο παρεῖχεν ἀφορμὴν εἰς δίωρον ἢ τριῶρον συζήτησιν εἰς τοὺς δύο φίλους, ὁμολογητέον δέ ὅτι δέν ἀφήκαν τὴν εὐκαιρίαν νά παρήλθῃ εἰς μάτην. Ὁ Ἑρικ ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δραστηριότητα συνεκέντρωσεν εἰς τοῦτον τὸν σκοπὸν: νά ἐπανεύρῃ τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν.

Εἰν' ἀληθῆς ὅτι δέν τό κατάρθωσεν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἐνδελειχῶν ἐρευνῶν ἀνεκάλυψε τέλος ἐπὶ τῆς προκυμίας τοῦ Οὐδσῶνας ναύτην τινα, ὅστις ἠδυνήθη νά τῷ παράσχῃ λεπτομεροστέρας πληροφορίες περὶ τοῦ Ὀδόνογαν, ὃν εἶχεν ἄλλοτε γνωρίσῃ. Ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν ἦτο πράγματι Ἴρλανδός, γεννηθεὶς ἐν Ἰνισχάνα, τῆς κομιτίας τοῦ Κούρκ. Ἦτο ἀνὴρ τριακοντατριῶν μέχρι τριάκοντα πέντε ἐτῶν, μετρίου ἀναστήματος, πυρρᾶν ἔχων τὴν κόμην, μέλανας τοῖς ὀφθαλμοῦς καί τὴν βίνα σεσιμωμένην ὑπὸ δυστυχήματος.

— Μέσα σὲ χίλιους ἔμπορεῖ κανεὶς νά τὸν γνωρίσῃ! εἶπεν ὁ ναύτης. Μοῦ φαίνεται ὅτι νά τὸν ἔχω ἐμπρὸς μου ἂν καί πέρασαν ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ χρόνα ποῦ δέν τὸν εἶδα!...

— Εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην τὸν ἐβλέπατε τό περισσότερο;

— Ἐν τὴν Νέαν Ἰόρκην καί ἄλλοῦ. Μὰ τὴν ὕστερην φορὰ τὸν εἶδα ἔς τὴν Νέαν Ἰόρκην.

— Δέν ἔμπορεῖτε νά μοῦ εἰπῆτε κάποιον ποῦ νά ζεῦρη τί ἀπέγινε;

— Δέν ζεῦρω κανένα, παιδί μου, μὰ ἂν θέλῃς ρώτησε τὸν ξενοδόχον τῆς *Ἐρυθρᾶς Ἀγκύρας*, εἰς τὸ Βρουκλάιν. Ἐκεῖ πάντα κατέβαινε ὁ Ὀδόνογαν ὅταν ξεμπαρκαρίζονταν ἔς τὴν Νέα Ἰόρκην. Εἶνε κάποιος Βόουλες, ναύτης ἔς τὰ νηῖατα του. Ἄν κ' αὐτός δέν σοῦ πῇ ποῦ εἶνε,

πάρτε απόφασι πῶς δὲν θὰ μάθῃς πλεῖα τίποτε γιὰ τὸν Ὀδόνογαν καὶ μὴν χάνῃς τοῦ κόπου τὸν κόπο σου.

Ὁ Ἔρικ ἐπήδησεν ἐν σπουδῇ ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀτμηλάτων σχεδίων, αἰτίνες ἐκτελοῦσι τὴν συγκοινωνίαν ἐν τῷ Ἀνατολικῷ ποταμῷ, μετὰ εἰκοσι δέ λεπτά ἦτο εἰς Βρουκλάιν.

Ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς Ἐρυθρᾶς Ἀγκύρας εὐρε γραϊάν τινα λίαν καθάριον, συντόνως ἀσχυρομένην εἰς τὸ καθαίρειν γεώμηλα.

— Ὁ μῆστερ Βόουλες ἐν' ἐδῶ, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Ἔρικ χαιρετίσας μετὰ τῆς συνήθους ἐν τῇ θετῇ αὐτοῦ πατρὶδι φιλοφροσύνης.

— Ἐδῶ εἶναι μὰ κομμάτι τὸν ἀπογοματινὸν του, εἶπεν ἡ γραϊὰ περιέργως ἀνετίσασα ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Ἄν ἔχετε νὰ τοῦ πῆτε τίποτε, πῆτέ το ἐμένα, τὸ ἴδιο εἶνε... εἶμαι ἡ γυναῖκά του!

— Ὡ! κυρία, καὶ σεις βέβαια ὅπως ὁ κ. Βόουλες θὰ εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μίαν πληροφορίαν πῶς ζητῶ, εἶπεν ὁ Ἔρικ. Ἡθέλα νὰ μάθω ἂν ἐγνωρίζετε ἕνα ναύτην Πατρίκιον Ὀδόνογαν, ἂν εἶναι τῶρα ἐδῶ, ἢ ἂν εἰδέυτε πῶς εὑρίσκειται.

— Πατρίκιος Ὀδόνογαν;... Μὰ ἔχει πέντε ἐξ ἡρότων τῶρα νὰ ξαναπατήσῃ ἐδῶ. Δὲν ξέρω πῶς εἶναι, παιδάκι μου.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἔρικ τόσο βαθεῖαν θλίψιν ἐξέφρασεν ὥστε ἡ γραϊὰ τὴν παρετήρησε καὶ συνεκινήθη.

— Μεγάλῃ ἀνάγκῃ θὰ τὸν ἔχετε, χωρὶς ἄλλο, τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν κ' ἐλυπηθήκατε ἔτσι κατὰκαρδὰ γιὰτὶ δὲν τὸνευρήκατε ἐδῶ, εἶπεν ἡ γραϊὰ.

— Ὡ! ναι, μεγάλην ἀνάγκην τὸν ἔχω, κυρία, ἀπεκρίθη περιλύπως ὁ νεανίσκος. Μόνον αὐτὸς ἴσως εἶνε εἰς θέσιν νὰ διαλύσῃ ἐν μυστηρίῳ, τὸ ὁποῖον θὰ μὲ βασανίζῃ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν.

Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐβδομάδων καθ' ἃς ὁ Ἔρικ ἔτρεχε πανταχοῦ ἱερυνῶν εἶχεν ἀποκτήσῃ ποῖαν τινα πείραν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Εἶδεν ὅτι εἶχε κεντηθῆ ἡ περιεργία τῆς μιστρῆς Βόουλες καὶ ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἐπραττε κακῶς ἂν ἐξήταζε τὴν γραϊάν. Ὅθεν ἠρώτησεν αὐτὴν ἐν ἡδύνατο νὰ τῷ δώσῃ ἐν ποτήριον λεμονάδας ὅπως ἄριστοιθῇ, καταφατικὴν δὲ λαβῶν ἀπάντησιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον.

Ἡ χαμηλὴ αἰθουσα εἰς ἣν εὑρέθη ἦτο ἐσκευασμένη διὰ ξυλίνων τραπέζων καὶ ἀχυροπλεκτῶν ἐδρῶν, ἀλλὰ πάντῃ ἤρημος. Καὶ αὕτη ἔτι ἡ σύμπτωσις ἐνεθάρρυνε τὸν Ἔρικ ὅπως συνάψῃ συνομιλίαν μετὰ τῆς γραϊᾶς, ὁπότε αὕτη ἐπανηλθεν ἐκ τοῦ ὑπόγειου φέρουσα μικρὰν φιάλην.

— Ὡ! ἀπορήτε βέβαια, κυρία, διατὶ ζητῶ μὲ τὴν ἐπιμονὴν τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν,

εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖάν του φωνήν· ἀλλὰ νὰ εἰπῶς τὸ διατὶ ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν παρευρίθη λέγουν εἰς τὸ ναυάγιον τῆς Κυρθίας, ἐνός ἀμερικανικοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον ἐναυάγησε πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας!.. Ἐγὼ δὲ πῶς εἶμι δὲ ἐσώθην ἀπὸ ἕνα Νορβηγὸν φαρῶν, ὁ ὁποῖος μὲ εὐρήκε ὀκτὼ ἐνιαυτῶν μωρὸν εἰς μίαν κούριαν πῶς ἐπλεε εἰς τὸ πέλαγος, δεμένη ἐπάνω εἰς ἕνα σωσίβιον τῆς Κυρθίας... Ζητῶ λοιπὸν τὸν Ὀδόνογαν διὰ νὰ μοῦ δώσῃ πληροφορίας διὰ τὴν οἰκογενεῖάν μου ἢ τοὺλάχιστον διὰ τὴν πατρίδα μου!..

Ἡ μίστρῆς Βόουλες κρυγὴν ρῆξασα δὲν ἀφῆκε τὸν Ἔρικ νὰ προχωρήσῃ.

— Πάνω εἰς ἕνα σωσίβιον, ἔτσι δὲν εἶπατε; Ἡσασθε δεμένους ἐπάνω εἰς ἕνα σωσίβιο!

Μὴ ἀναμείνασα δ' ἀπάντησιν ἔδραμεν εἰς τὴν κλιμακα.

— Βόουλες!... Βόουλες... κατέβα γρήγορα! ἀνέκραξεν ὀξεῖα φωνῇ. Πάνω εἰς τὸ σωσίβιο! Εἶσθε τὸ παιδί τοῦ σωσίβιου! Ποῖος νὰ μοῦ τῶλεγε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! ἐπανελάθεν ἐπιστρέψασα παρὰ τὸν Ἔρικ, ὅστις εἶχε καταστῆ ὠχρὸς ἐξ ἐκπλήξεως καὶ ἐλπίδος.

Μὴ ἐμαλλε τέλος νὰ μάθῃς τὸ ἀπόκρυφον τοῦ βίου του ὅπερ ἀνεζήτει μετὰ τὴν ἀγωνίαν;

Βαρὺ βῆμα ἠκούσθη ἐπὶ τῆς ξυλίνης κλιμακῆς καὶ μετ' ὀλίγον βραχύσωμος γέρον ὄλιπο στρόγγυλος καὶ ῥοδόχρους, πλήρη στολὴν ἐκ κυανῆς ἐρέας ἐνδεδυμένος, ἐκατέρωθεν τοῦ προσώπου μακρὰς καὶ λευκὰς παραγαυθίδας φέρων καὶ ἀπὸ τῶν ὠτων χρυσοῦς δακτυλίους, ἐφάνη ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς χαμηλῆς αἰθούσας.

— Τί εἶναι;... τί τρέχει; ἠρώτησε τριβῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

— Ἐλα ἐδῶ γρήγορα κ' ἔχωμεν τὴν ἀνάγκην σου! ἀπεκρίθη ἐπιτακτικῶς ἡ μίστρῆς Βόουλες. Κάθησε αὐτοῦ καὶ ἄκουσε τὸν κύριον, πῶς θὰ σοῦ εἴπῃ ὅσα εἶπε καὶ εἰς ἐμένα.

Ὁ Βόουλες ὑπήκουσεν ἄνευ ἀντιστάσεως. Ὁ Ἔρικ τὸν ἐμιμήθη ἐπαναλαβῶν αὐτολεξίαι σχεδὸν ὅσα εἶχεν εἶπῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν γραϊάν.

Τότε ἡ μορφή τοῦ Βόουλες διεστάλη ὡς παυσέληνος, καὶ τὸ στόμα του διέγραψεν εὐρὴ μεδίαιμα· ὁ γέρον παρετήρει τὴν γραϊάν του ὡς ζυγον τριβῶν τὰς χεῖρας καὶ αὕτη δ' ἐφαίνετο ὁμοίως χαίρουσα.

— Μήπως εἰδέυτε τὴν ἱστορίαν μου; ἠρώτησεν ὁ Ἔρικ μὲ παλλομένην καρδίαν.

Ὁ μῆστερ Βόουλες ἐνευσε καταφατικῶς, ἔξεσε τὸ οὖς καὶ ἀπεφάσισε τέλος νὰ ὁμιλήσῃ.

— Τὴν ξέρω χωρὶς νὰ τὴν ξέρω, εἶπεν ἡ τέλει, ὅπως τὴν ξέρει καὶ ἡ γυναῖκά μου!.. Ἐχόμεν κουβεντιάσῃ τὴν ἑξῆς φορὴν γι' αὐτὴν τὴν δουλειὰ χωρὶς νὰ νοιώθωμε τίποτε!..

Ὁ Ἔρικ ὠχρὸς, συσφίγγων τοὺς ὀδόντους,

κράζο ἀπλήστως, ἀναμείνων διευκρινίσιν τινά. Ἄλλ' ἡ διευκρίνισις ἐβράδυνεν. Ὁ Βόουλες δὲν εἶχε τὸ χάρισμα τῆς εὐγλωττίας οὐδὲ τὸ τῆς σαφηνείας. Ἰσως δὲ αἱ ἰδέαι αὐτοῦ ἦσαν καὶ ἐκ τοῦ ὕπνου κατὰ τι συγκεχυμέναι. Ὅπως συνέληθῃ εἰς ἑαυτὸν μετὰ τὸν ὕπνον ἔπρεπε κατὰ γενικὸν κανόνα νὰ πῆρ δύο ἢ τρεῖς ποτήρια ποτοῦ πικροῦ φρικωδῶς ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ τζίν.

Μόνον ἀφ' οὗ ἡ σύζυγός του ἔθηκε πρὸ αὐτοῦ γαλήνη καὶ δύο ποτήρια, ὁ πανδοχεὺς ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἦρξις δὲ μακρὰν καὶ σφόδρα συγκεχυμένην ἀφήγησεν, ἐν ἣ δια μέσου ἀναριθμητῶν ἀναφελῶν λεπτομερειῶν ἐλάχιστα γεγονότα ἐπέπλεον ἄξιον τινά ἔχοντα. Ἡ διήγησις αὕτη διήρκεσεν ὡχρῆτον τῶν δύο ὄρων. Ὁ δυστυχὴς Ἔρικ ἐδέησε νὰ καταβάλῃ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν ὅπως ἐξαγάγῃ πόρισμά τι. Διὰ τῶν ἀδιακόπων δὲ καὶ ἱσχυρῶν ἐρωτήσεών του, καὶ διὰ τῆς βοηθείας τῆς μιστρῆς Βόουλες, ἐπὶ τέλους τὸ κατάρθωσε.

Θ'.

Ἄμοιβῃ πεντακοσίων λιρῶν στερελινῶν.

Ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν, καθίσων ὁ Ἔρικ ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ, διὰ τῶν περὶ αὐτῶν καὶ τῶν παρεβάσεων τοῦ Βόουλες, δὲν ἦτο πρότυπον ἀρετῆς. Ὁ πανδοχεὺς τῆς Ἐρυθρᾶς Ἀγκύρας εἶχε γνωρίσῃ αὐτὸν ναυτοπαιδᾶ, μαθητευόμενον καὶ ναύτην, πρὸ τοῦ ναυαγίου τῆς Κυρθίας καὶ μετ' αὐτό. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν ἦτο πτωχός, ὡς ἐν γένει πάντες οἱ ναῦται. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ ἐπανεκαμψεν ἐξ Ἑβρώπης ἀποκομιζῶν γονθῶν δέμα τραπέζικων γραμματίων, διςχυριζόμενος δὲ ὅτι ἐκληρονόμησε πλοῦσιόν τινα συγγενῆ ἐν Ἰρλανδίᾳ, πρᾶγμα πάντῃ ἀπίθανον.

Ὁ Βόουλες ποτὶ δὲν ἐπίστευσε εἰς τὸ δυνατόν τοιαύτης κληρονομίας. Ἐρρόνειε μάλιστα ὅτι ἡ τόσον αἰφνιδία ἐκείνη περιουσία θὰ συνεδίετό πως, οὐχὶ ἐντίμως βέβαια, πρὸς τὸ ναυάγιον τῆς Κυρθίας. Διότι ἦτο ἀναντίρητον ὅτι ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν εἶχε παρευρεθῆ εἰς αὐτό, ἀντιθέτως δὲ πρὸς τὴν ἐν τοιαύταις περιπτώσεσι συνήθειαν τῶν ναυτικῶν, ἀπέφραγεν ἐπιμελῶς πάντα περὶ τούτου λόγον, μετατρέπων ἄρκετά σικαίως τὴν συνδιάλεξιν δασκίς μετέπιπεν εἰς τὸ θέμα ἐκεῖνο. Εἶχε δραπετεύσῃ μάλιστα ἐν σπουδῇ, μακρὸν ἐπιχειρήσας πλοῦν, καθ' ἣν ἐπιτυχὴν ἡ ἀσφαιστικὴ ἔταιρία εἶχεν ἐγείρῃ πολιτικὴν ἀγωγὴν κατὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς Κυρθίας, τοῦτο δὲ ὅπως μὴ περιπλανῆ εἰς τὴν διήκνη μὴδ' ὡς μάρτυς κἄν. Ἡ διαγωγή αὕτη εἶχε φανῆ τσοῦτῳ μᾶλλον ὑποπτος καθῆσον ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν ἦτο τὸ μόνον ἐπιζῶν μέλος τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου. Ὁ Βόουλες οὐδὲν

ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἥτις ἀνεκάθεν εἶχε φανῆ εἰς αὐτὸν τε καὶ τὴν σύζυγόν του λίαν σκοτεινῇ.

Τὴν γνώμην ταύτην ἐκράτουνε καὶ τὸ ὅτι ὁ Πατρίκιος κατὰ τὴν ἐν Νέα Ὑόρκῃ διατριβὴν του οὐδέποτε ἐστερεῖτο χρημάτων. Οὐδὲν σχεδὸν ἀπέφερον ἐκ τῶν ταξιδιῶν του, ἀλλ' ἡμέρας τινὰς ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του εἶχεν ἄφθονον χρυσὸν καὶ τραπέζικα γραμματία, ἐν τῇ μέθῃ δ' αὐτοῦ συνείθιζε νὰ καυχᾶται ὅτι κατεῖχε μυστικὸν τι ἰσοδυναμοῦν πρὸς ὀχλοῦν. Ἐν τοῖς παραληρήμασιν αὐτοῦ ἐπανελάμβανεν ὡς ἐπαθῶν τὰς λέξεις: ἀτὸ παιδί τοῦ σωσίβιου.

— Τὸ παιδί τοῦ σωσίβιου νᾶνε καλά, κῦρ Βόουλες! ἔλεγε πλήττων διὰ τῆς χεῖρὸς τὴν τράπεζαν. Τὸ παιδί τοῦ σωσίβιου! ἀπὸ μάλαμμα νᾶταν δὲν θᾶξίξε περισσότερο!

Ταῦτα δὲ λέγων ἐγέλα σαρδῶνιον, μετ' ἄκρας αὐταρσεκείας. Τὸ ζεῦγος τῶν Βόουλες οὐδέποτε κατάρθωσε ν' ἀποσπάσῃ ἐξήγησιν τινα τῶν λέξεων τούτων, ἐφ' ὧν ἐπὶ ἔτη ὄλα ἴδρυε καὶ ἐκρήμιζε μυριάς ὑποθέσεις.

Ἐκ τούτου λοιπὸν ἡ συγκίνησις τῆς μιστρῆς Βόουλες καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἔρικ ἐγνωρίσεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἦτο ἀκριβῶς τὸ περιφθῆμον ἐκεῖνο «παιδί τοῦ σωσίβιου»

Ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν, ὅστις ἐπὶ δεκαπέντε καὶ ἐπέκεινα ἔτη συνείθιζεν, ὅτε εὑρίσκετο ἐν Νέα Ὑόρκῃ, νὰ καταλύῃ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Ἀγκύραν, δὲν εἶχε πατήσῃ τὸν πόδα εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦτο ἀπὸ τεσσαρῶν περίπου ἐτῶν. Καὶ εἰς τὴν ἐξαφάνισιν δὲ ταύτην, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Βόουλες, μυστηρίον τι ὑπεκρύπτετο. Τὸν Ἰρλανδὸν εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἰσπίραν τινά ἀνθρώπος τις κλεισθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τὴν ὥραν. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν, συγκεκριμένος καὶ σπαύδων, ἐπλήρωσε κατεπειγόντως τὰ ὀφειλόμενα, ἔλαβε τὸν ναυτικὸν του σάκκον, καὶ ἀπῆλθεν.

Ἐκτοτε δὲ δὲν ἐφάνη πλέον.

Ὁ μῆστερ καὶ ἡ μίστρῆς Βόουλες ἠγνόουν, ὡς εἶκος, τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίου ἐκείνης ἀναχωρήσεως. Ἀλλ' ἐνόμιζον ἀδιστακτως, ὅτι συνεδίετο πρὸς τὸ ναυάγιον τῆς Κυρθίας καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀπαιδιοῦ τοῦ σωσίβιου. Κατ' αὐτοὺς, ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν ἀνήγγειλεν αὐτῷ ὅτι σθεαρὸς τὸν ἠπέλει κίνδυνος καὶ ὅτι ὁ Ἰρλανδὸς ἐθεώρησε συνετόν ν' ἀπέλθῃ ἀμέσως ἐκ Νέας Ὑόρκης. Οἱ Βόουλες ἦσαν βέβαιοι ὅτι δὲν ὑπέστρεψεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Θὰ τὸ ἐμάνθων, ἔλεγον, παρ' ἄλλων θαμνῶν τῶν πανδοχείου των, ὅστινες θὰ ἐξεπλήττοντο πάντως βλέποντες ὅτι ὁ Πατρίκιος κατέλυσε ἀλλαχοῦ καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Ἀγκύραν καὶ θὰ ἠρώτων τὸ αἶτιον.

Ταῦτα ἦσαν, ἐν συνόλῳ, ὅσα ὁ Ἔρικ ἐμαλλε

Γαρνιέ ήτο τολμηρὸς καὶ ἐπιμονος, πολλάκις τοῖς αὐτοῖς προσλιπαρούσα ἕως οὗ, ἵνα ἀπαλλαγῶσιν αὐτῆς, ἔλυον τέλος τὰ βαλάντια τῶν. Ἐκείνη δὲ τότε ἤρπαξε τὴν προσφερομένην ἐλεημοσύνην καὶ ἔτρεχε πρὸς τοὺς ἀρρώστους αὐτῆς. Εἶχε δὲ τι τὸ πομπῶδες ἐν τῇ χειρονομίᾳ καὶ ἐν τῷ λόγῳ, τοσοῦτον περιπαθῶς συνηγορούσα ὑπὲρ τοῦ ἔργου, εἰς ὃ ἀφωσιούτο, ὥστε ἐθεωρεῖτο ὡς φαντασιόπληκτος καὶ δὴ καὶ ὡς ὑποκρίτρια· ἀλλὰ δὲν ἔταράσαστο. Σχηματίσασα ἰδέαν σαφῆ τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ὅποιον ἐπεθύμει νὰ πράξῃ, ὑπεκρίνετο τὸ τῆς ἐκτέλειδος πρόσωπον μετὰ τσακούτης τελειότητος, ὥστε πολλάκις ἀπῆρχετο ἔχουσα πλήρεις τὰς χεῖρας. Καὶ ὅμως, τόσαι ἠγέρθησαν κατ' αὐτῆς ἐνστάσεις, τόσαι ἐγένοντο αὐτῇ παρεξηγήσεις, ὥστε ἠσθάνθη ἐνδοιασμούς τινας, μήπως τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον ἐπεχείρει, ἀποβῆ ἄρχῃθεν ἄγονον, ὡς ἐκ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ καὶ τοῦ θάρρους, ἵνα μὴ εἰπῶ τοῦ ἠρώσιμου, τὸν ὅποιον ἀπῆρται. Φύσει κλίνουσα πρὸς τὰς ἀμαρτωλὰς ἀποφάσεις, ἐσκέφθη αἰφνης νὰ ὑποβάλῃ τὰ σχέδια τῆς εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Λυώνος, ὅστις ἦτο τότε ὁ καρδινάλιος δὲ Βονάλδ· μεταβῆσα δὲ παρ' αὐτῷ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐξέθηκεν αὐτῷ τὴν ἀκαπὸν τῆς ἐταιρίας, ἣν προὔτιθετο νὰ καταρτίσῃ. Ὁ καρδινάλιος ἀκούσας αὐτὴν μετὰ προσοχῆς τῇ εἶπε· «Τὸ σχέδιόν σας εἶναι καλόν, ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ εἶναι δύσκολος, ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ σᾶς βοηθήσῃ, θὰ ἔχετε δὲ καὶ τὴν ἐμὴν ἀρωγὴν.» Μετὰ στιγμὴν δὲ σκέψας προσέθηκεν· «Ἡ ἐταιρία σας θέλει κληθῆ ἑταιρία τῶν κυριῶν τοῦ Γολγοθᾶ.» Ἡ ἐπιχείρησις ἐπεκυρώθη οὕτω καὶ ἐβαπτίσθη. Οἱ λόγοι τοῦ καρδινάλιου δὲν ἀπέβησαν μάταιοι. Ἐν Λυῶνι, τῇ καθολικῇ, ἐθεωρήθησαν ὡς προτροπὴ συνάμα καὶ ὡς διαταγή. Πολλὰ βαλάντια τῶς κεκλιμένῃς ἠνωήθησαν, ἰδυνήθη δὲ ἡ κ. Γαρνιέ νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν τῇ ὁδῷ Wide—Bourse οἰκίαν, ἐν ᾗ ἐτοπιθετῆθησαν αἱ ἤδη συναχθεῖσαι ἀνάτοι. Μαρία ἡ κεκαυμένη, ἐστερημένη τὴν χρῆσιν τῶν μελῶν τῆς καὶ ἀδυνατούσα νὰ περιπατήσῃ, ἦτο τοσοῦτον εἰδεχθῆς, ὥστε ἀμαξηλάτης τις ἠρνήθη νὰ παραλάβῃ αὐτὴν ἐν τῇ ἀμάξῃ του. Ἡ κ. Γαρνιέ τὴν μετεκδύμισε φορτώσασα αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς. Ταῦτα συνέβησαν τῇ 3 Μαΐου 1843.

Εἶχον μεταφέρει τρεῖς ἀσθενεῖς, ἀλλ' ἡ οἰκία ἦτο ἀρκούντως εὐρύχωρος, ὅπως δεχθῆ δεκάεπτά, αἰτίας μετ' οὐ πολὺ παρελήφθησαν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποτρόφων ἠῤῥησαν, ἀλλ' ἠῤῥησαν ἐπίσης καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν χηρῶν, αἰνιγες ὑπηρετούν αὐτάς καὶ ἐζήτουν ὑπὲρ αὐτῶν ἐλεημοσύνην. Ἡ θέσις τῆς Κυρίας Γαρνιέ, ἡ προκαλούσα ἄλλοτε τῆς ἀμφιβολίας τὸ μείδιγμα, ἐκίνει τώρα τὴν ἀμιλλαν τὸ ἴδρυμα τῆς φαντασιόπληκτου χήρας ἐπειθεν ἤδη τοὺς δυσπιστοῦντας πολλοὶ δὲ ἐσπεύδον νὰ συμμετάσχωσιν αὐτοῦ.

Καὶ ἠδυνήθη αὐτὴς νὰ μετοικήσῃ τὴν 5 Μαΐου 1845 εἰς οἰκίαν εὐρυχωροτέραν, κειμένην εἰς μίρον καλόν, τῇ Ρωμαϊκῇ Λουτρά, εὐ μακρὰν τῆς Παναγίας τῆς Φουρβιέρ, ἣτις εἶναι προσκυνητῆριον ἀγαπητὸν τοῖς κατοικοῖς τῆς Λυώνος. Ἡ οἰκία εἰς καλὴν εὐρισκομένην θέσιν, ἀπέτελει ἤδη σχεδὸν νοσοκομεῖον. Αἱ χῆραι κυρίαι μὴ ἐπαρκούσαι πλέον εἰς τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, προσέλασαν ὑπηρετρίαν, αἰνιγες ἀνεκλήρωσαν αὐτῆς οὐδεμίαν ἀφίνουσαι ἄρρωστον ἀπεριποίητον. Τὸ ἴδρυμα ἀνεπτύχθη μετ' ἀνεπίστου ὄντως ταχύτητος, τότε δὲ ἐσκέφθησαν νὰ κανονίσωσι τὴν κατ' αὐτὸ δι' ὀριστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὃν συνέταξεν ἡ κ. Γαρνιέ, ὅς ὑπάρχει ἐν ἰσχύϊ τὴν σήμερον.

Τὸ ἴδρυμα σύγκειται 1ον ἐκ χηρῶν συμβουθῶν, αἰνιγες ἔρχονται εἰς τὸ κατάστημα, διὰ νὰ ἐπιδέσωσι τὰς πληγὰς τῶν ἀνάτων. 2ον ἐκ χηρῶν κατοικουσῶν ἐν τῷ νοσοκομείῳ καὶ περιθαλουσῶν τὰς ἀρρώστους· 3ον ἐκ χηρῶν ἠμελῶν ἐρανεζομένων, ὅπως ἀξήλωσι τοὺς ἀναγκαίους πόρους πρὸς νοσηλείαν τῶν ἀρρώστων καὶ συντήρησιν τοῦ καταστήματος· 4ον ἐκ μελῶν καταβαλλόντων ἐτησίαν συνδρομὴν ὡς φράγκων κατ' ἐλάχιστον ὄρον. «Ὅλα τὰ βάρη τοῦ ἰδρυματος ἐπιβαρύνουσι τὰς χήρας, εἶναι τὸ σωματεῖον τῆς χηρείας. «Ἡ χῆρα ἡ πτωχὴ αὐτῆ» εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ἐαυτοῦ μαθηταῖς, «πλεῖον πάντων ἔβαλεν.»

Ἐν ἄρθρον τοῦ καταστατικοῦ λέγει φητός· «Αἱ χῆραι δὲν ἀποτελοῦσι σωματεῖον θρησκευτικόν. Ἡ ἐταιρία οὐδένα ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν μελῶν αὐτῆς ὄρον, οὔτε πρόσκαιρον, οὔτε αἰώνιον. Αἱ χῆραι δύνανται νὰ συμμετέχωσιν αὐτῆς χωρὶς νὰ παραιτήσωσι καθ' ὅλοκληριον τὴν οἰκογενεῖάν των, τὴν ἐλευθερίαν των.» Ὁ πρωτοφανῆς οὗτος ἐν τῷ ἰδρυματι ὄρος, ἀποτελεῖ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, εὐκολον καθιστῶν τὴν τῶν μελῶν προσαγωγὴν καὶ θέλων φύσει πικρὰ ποθοῦσας μὲν τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ὀρθωδούσας τὴν πίεσιν. Ἡ ἐνέργεια τῆς ἀτομικῆς θαλήσεως εἶναι διηγεκῆς καὶ προκαλεῖ τὴν ἐθελουσίαν. Ἡ διάταξις αὐτῆ εἶναι εὐφύης καὶ ἐπιτηδεῖα. Δὲν ἐγκαταλείπει τις τὴν θέσιν ἣν ἐλευθέρως ἐξέλεξε, μετὰ χαρὰς δὲ ἐκτελεῖ τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον ἐπέβαλεν αὐτὸς ἐαυτῷ. Ἀναλογιζόμεθα τί ἤθελεν εἶναι στρατὸς ἐθελοντῶν μαχομένων ἐκάστου ὑπὲρ ἐαυτοῦ, εἰς ἣν θέσιν ἦθεν ἐλλέξει ὁ ἴδιος. Τιαύτη ἦτο ἡ περὶ τὴν κ. Γαρνιέ σχηματισθεῖσα ἑμάς. Ἐκάστη τῶν κυριῶν, ἀδιαλείπτως πρὸς ἀλλήλας ἀμιλλωμένων, προέτρεπε τὰς ἄλλας διὰ τοῦ παραδείγματος τῶν ἄλλων δὲ τὸ παράδειγμα ἐνεφύου αὐτῆς. Ἐχαιρον δὲ ἀνακαλύπτουσαι νέας ἀνάτους καὶ συλλέγουσαι νέους πόρους, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἐλλείψις ἐν Λυῶνι, πόλει πλουσίᾳ, ἤμιστα πολυτελεῖς

οἰκονόμῳ καὶ ἐλεήμονι. Ἡ κ. Γαρνιέ ἐγένωσκε τὴν τέχνην τοῦ ἰκετεύειν, ἄλλως δὲ ἡ ἀφοσιώσις τῆς ἦτο τοσοῦτον εὐρεία, ὥστε προθύμως συμμετείχον αὐτῆς καὶ οἱ ἄλλοι. Ταῦτα ἀπεδείχθη, ὅτε οὐδένα συμβουλευθεῖσα, ἀλλ' ὑπακούουσα εἰς μίαν τῶν ἡμῶν, ἀς ἠδυνάται νὰ καταστείλῃ, προέβη εἰς πράξιν ἀσύνητον, ἣτις ἰδύνκτο νὰ διακινδυνεύσῃ διὰ παντός τὴν τοῦ ἰδρυματος ὑπαρξίν, καὶ ὅμως παρέσχεν αὐτῷ τὰς στερεωτέρας βάσεις.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΣΟΥ

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

(Συριακὸν ἱστορῆμα ὑπὸ Ἰωάννου Φλάχ.)

Γ'

Μετὰ οὐκ ὀλίγας ἡμέρας ἠγκυροβόλησε τὸ μέγα ἱστοφόρον τὸ φέρον τὸν βασιλεῖα Ἀντιόχου καὶ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφέσον, ἐνθα οἱ δύο υἱοὶ τῆς βασιλείας, Σέλευκος καὶ Ἀντίοχος, ἀνέμενον γενναίως τὸν βασιλεῖα, τυχόντες τῆς συγγνώμης αὐτοῦ, ὅπως εἶχε προῖδει ἡ Λαοδικὴ. Τότε ἦλθον ὡσαύτως αἱ δύο θυγατέρες τοῦ βασιλέως, ἐξ ὧν ἡ πρεσβυτέρα, ἡ Στρατονίκη, ἦτο ἤδη ἐν ὀρφιμῇ ἡλικίᾳ, καὶ ἐγένοντο δεκταὶ μεθ' ἑαυτῆς φιλοσοφίας. Βραδύτερον παρετέθη εἰς τιμὴν τῆς ἀφίξεως αὐτῶν παμμέγιστον γεῦμα, εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν κεκλημένοι καὶ πολλοὶ ἔγκριτοι Ἑφῆσιοι. Καὶ ἐνταῦθα παρεκάθησαν οἱ δαιτυμόνες ἐν δύο αἰθούσαις, εἰς ὧν τὴν μίαν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ ἐταίρων.

Κατὰ τὸ δῆπνον, ὅτε ὁ θύρβος εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἐνεχειρίσθη τῷ βασιλεῖ παρὰ τινος τῶν ὑπηρετούντων δούλων γράμμα, ὅπερ ξένος εἶχε δώσει πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν θύραν. Ὁ βασιλεὺς ἀνέγνω σπουδάζοντες κατὰ ταύτην τὴν νύκτα. «Εἶτα δ' ἔδειξε τὸ γράμμα εἰς τὴν Λαοδικὴν, ἣτις ἐπιτηδεύατα ὑπακρινόμενη ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ εἶπε·

— Δὲν πρέπει νὰ πράξῃς, σύζυγέ μου, ὅ τι ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἀπὸ πρὸς πανναγυρισμὸν τῆς ἀφίξεώς μου ἐμέθυσες καὶ ἤρχισες νὰ κλονίσῃσαι δι' ὃ καὶ ἠναγκάσθης ν' ἀφήσῃς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν πρὸ τῶν ἄλλων.

— Καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς γελῶν, ἀφοῦ ὁ ξένος μὲ καθιστᾷ προσεκτικόν δι' αὐτὸ τὸ σφάλμα, σοὶ ὑπόσχομαι ἐπισημῶς σήμερον νὰ μείνω νηφάλιος.

Τὸ συμπόσιον ἐπερατώθη. Ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη καὶ κατέπε μετὰ τῆς Λαοδικῆς τὴν αἰθούσαν, εἰς ἣς τὴν θύραν ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς δαδῶχοι. Ἐφθασαν δ' εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα. Ἐν τῷ μέσῳ τούτου ἴστατο ἡ Νανῶ, ἡ ἐξ Ἀραβίας ἀ-

κόλουθος τῆς Λαοδικῆς, πρὸ μαρμαρίνης τραπέζης, ἐφ' ἧς εὐρίσκοντο κρατῆρ ἄργυρους καὶ δύο κύπελλα χρυσεῖα.

Ὁ βασιλεὺς κλισθεὶς, τῆς θύρας, ἐγένετο περιπαθῆς, καὶ ἠθέλε ν' ἀσπασθῆ καὶ νὰ ἐναγκαλισθῆ τὴν Λαοδικὴν, ἀλλ' αὐτὴ ἐμπόδισεν αὐτὸν λέγουσα·

— Ὅχι δά, βασιλεῦ, ἐπὶ τῇ δι' ἐμὲ εὐχαριστατάτῃ εὐκαιρίᾳ τοῦ νὰ σὲ βλέπω πάλιν σάφρονα καὶ νηφάλιον, ὀφείλομεν πρῶτον νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Ἑρμῆν νικητερινὴν σπονδὴν, ὅπως εὐδοκῆσῃ νὰ παράσῃ ἡμῖν εὐθυμον νύκτα!

Τότε δ' ἔλαβεν ἡ ἐξ Ἀραβίας κόρη τὸν ἀρυτῆρα, ἐπλήρωσε τὰ δύο ποτήρια καὶ προσέφερεν αὐτὰ εἰς τὸν βασιλεῖα καὶ τὴν Λαοδικὴν. Εἶτα δ' ἀπεσῶρη ἀθρόως ἡ θεοπαίσις. Ὁ βασιλεὺς ἔφερε διὰ μίαν ἀνυπόπτως τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόμα καὶ ἐκένωσεν αὐτὸ ἄμυστί, ἐν ᾗ ἡ Λαοδικὴ μόλις ἠγγίσε τὸ βουστὴν διὰ τῶν χειλέων αὐτῆς.

Μόλις δὲ ὁ βασιλεὺς ἔθεσε τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἤρχισεν νὰ κλονῆται, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ περιεστρέφοντο ἀπλανεῖς ἐν τῇ κεφαλῇ. Κατέπεσεν ἐπὶ τὴν ἄκραν τῆς διακόσμου μεταξίνης κλίνης, καὶ ἀναπέμφας πολλάκις βαρεῖς στεναγμούς, ἔπεσε κατὰ γῆς μετὰ σκληροῦ κτύπου, καὶ ἠκούσθη ἐν μέσῳ τῶν σπασμωδικῶν αὐτοῦ κινήσεων δυνατὸς βόγγος.

Ἡ Λαοδικὴ ἀνέμενον ἐπὶ τινος στιγμῆς εἰς ἔπαυσαν οἱ σπασμοί, ἐπειτα ἐχώρησε πρὸς τὸν χαμαὶ κείμενον καὶ ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἤδη ἄνευ φωτός. «Ὄθησε διὰ τοῦ ποδῶς τὸ πτώμα, ὅπερ ἔκειτο ἀλύγιστον καὶ ἀκίνητον, καὶ, σταυρώσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔστη πρὸ αὐτοῦ.

— Ἄ, εἶπε χλευαστικῶς, τὸ ποτόν τοῦ Ἑρμού ἐπενήργησε θαυμασίως! Διέρχεται λαμπρὸν νύκτα, σύζυγέ μου, αἶας σπανίως ἀπῆλασας! Ἄλλοτε ἐκοιμᾶτο ὡς κτήνος καὶ ἀφουρνίζετο ἀλγῶν ἐν τῇ ἀβλιότητι σου, σύ, ὁ δυστυχίστατος τῶν θνητῶν ἀπάντων! Σήμερον ὅμως εἶνε τὰ κατὰ σὲ ἀνθρωπινώτερα, καὶ αὐριον ἀκαλλάττεσαι τῆς ἐξεγέρσεως! Ἐνόμιζες ὅτι τώρα μὲ κατέχεις ἀσφαλῶς, βασιλεῦ καὶ σύζυγέ μου, ὅπως πάλιν μὲ ἐκδιώξῃς μετὰ παρέλευσιν ἔτους, ὡς ἀπέβαλες τὴν Βερενίκην, ἵνα ἴσως ἐκ' ἐξῆς σὺνευδόν σου τὴν χαλκόχροον Γοργῶ, μετὰ τῆς ὀποίας ἀντήλασες πρὸ ὀλίγου ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκφραστικὰ καὶ πλήρη πόθου βλέμματα καὶ ἔπειτα ν' ἀνακηρύξῃς διάδοχόν σου τὸν ἐξ αὐτῆς νόθον. Δυστυχισμένε παράφρον! Νὰ περιπέσῃς εἰς τὴν αὐτὴν παγίδα! Διὰ σὲ μόνον ἑταῖροι ὑπῆρχον ἐν τῷ φιληθῆναι σου βίῳ, οὐδ' ἐγνώρισάς ποτε γυναῖκα φέρουσαν τὸ στέμμα καὶ γεννώσαν υἱοὺς ὑπὸ τὰ φιλήματα τοῦ βασιλέως! Χάριν τῆς

αίγυπτίας παιδικής ήναγκάσθη εγώ, σύζυγέ μου, νάφθω τὰ ἀνάκτορα καὶ τὴν κλίνην σου· ἀλλὰ τώρα ἐξεδικήθην! Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶχες τὴν σκληρότητα ν' ἀποκληρώσῃς καὶ ἐκδιώξῃς τοὺς ἰδικούς μου καὶ ἰδικούς σου υἱούς, δι' οὓς ἦτο προωρισμένος τὸ συριακὸν στέμμα, ἕνεκα τούτου, ὦ βασιλεῦ, ἐπέρχεται ἄλλη τρομερώτερα ἐκδικησις, ἢν λυποῦμαι μόνον ὅτι τὰ ἐσθεσμένα σου ὄμματα δὲν θέλουσι πλέον ἰδεῖ.

Ταῦτα λέγουσα ἀπέσπασε τὸν στέφανον καὶ τὰ ῥόδα τῆς κεφαλῆς καὶ ἔριψεν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ. Τότε ἀπέσυρε τῆς κλίνης τὴν μεταξίνην καλύπτραν καὶ ἐξέτινεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πτώματος.

Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ἐκρούσθη σιγῆλὰ ἡ θύρα. Ἡ Λαοδίκη ἠνέφξε καὶ εἰσήγαγε τὴν ἐμπιστευμένην αὐτῆς Δανάην.

— Τετέλεσται, Δανάη, ἀνεκραύγασεν αὐτὴ μετ' ἀγαλλιάσεως, τώρα τὸ στέμμα ἀνήκει εἰς ἡμᾶς! Ἀλλὰ τώρα πρέπει ὁ Σίλευκος μετὰ τῶν ἀξιοματικῶν νὰ κινήσῃ πάραυτα διὰ τὴν Ἀντιόχειαν διότι ἐκεῖ καὶ ὄχι ἐδῶ θὰ λάβῃ πέρας ἡ κωμῆδιὰ αὕτη. Ἀλλὰ πρὸ τούτου πρέπει νὰ φονευθῇ αὐθημερὸν ὁ Σάφρων, τὸν ὅποιον ὁ Ἀντίοχος σήμερον διώρισε διοικητὴν τῆς Ἐφέσου, μετὰ καὶ τῶν λοιπῶν αἰγυπτίων πιστῶν. Πρὸς τοῦτο κάλεσον τὸν Νικάτωρα!

Τότε ἔπασε γονυκλινῆς ἡ Δανάη εἰς τοὺς πόδας τῆς βασιλίσσης, ἧς περιέπτυξε τὰ γόνατα.

— Φόνευσόν με, βασίλισσα, ἀλλὰ φείσθητι τοῦ Σάφρονος τοῦ πεφιλημένου μοι, ὅστις ἦδη ἀπὸ ἐτῶν ἐρᾷ ἑμοῦ.

Οὐδὲν ἔπραξε κατὰ σοῦ, οὐδέποτε σὲ κατέδιωξε διὰ τοῦ μίσους του καὶ γνωρίζω ὅτι συνεβούλευσε τὸν βασιλέα νὰ σὲ ἀνακαλέσῃ. Βεβαίως θὰ εἶνε ἐπίσης πιστὸς θεράπων σου, ὅσον ὑπῆρξε ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Ἀντίοχον.

Ἀκούσασα ταῦτα ἡ βασίλισσα ἐγένετο παγετώδης.

— Πῶς, ὑπέλαβεν, ἡ ἐμπιστὸς μου, ἡ γνωρίζουσα πάντα τὰ μυστικά μου, εἶνε ἡ ἐρωμένη τοῦ πιστοτάτου φίλου τοῦ συζύγου μου τοῦ ἐκδιώξαντός με, τοῦ ἀπομακρύναντος τοὺς υἱούς μου; Εἶχες μετ' αὐτοῦ σχέσεις ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς καταισχύνῃς μου ὅτε ἐγώ, ἀπόβλητος βασίλισσα, ἐθρήνον τὴν ἀπώλειαν τοῦ θρόνου! Ἀξίεραστον ἐχιδναν ἀνέθρεψα ἐν τῷ κόλπῳ μου! Φύγε μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου, οὐδέποτε θέλω νὰ σὲ ἐπανιδῶ πλέον!

— Βασίλισσα, ἀνέκραξεν ἡ Δανάη τεταραγμένη καὶ κλαίουσα, μὴ ἔσο σκληρὰ! Ἴσως ὁ Σάφρων ἔφυγεν ἤδη!

— Ὁ Σάφρων ἔφυγεν; ἠρώτησεν ἡ Λαοδίκη τεταραγμένη. Ὁ Σάφρων ἔφυγεν; Ἐφυγεν ἐκ τοῦ συμπόσιου καὶ τῶν ἀνακτόρων τούτων ἔνθα ὁ βασιλεὺς εἶχε προπαιδίσαι αὐτῷ τὴν κατοικίαν

του; πῶς συμβαίνει τοῦτο, Δανάη; πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἔφυγεν ὁ Σάφρων;

— Ὡ βασιλίσσα, εἶπε δειλῶς ἡ κόρη, εἰδοποίησα αὐτὸν κατὰ τὸ συμπόσιον.

Τότε ἐστράφη ἡ Λαοδίκη καὶ προεχώρησε πρὸς τὴν θύραν, εἰς τὴν ὅποιαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφάνησαν ὁ Ἀνδρόμαχος καὶ ὁ Νικάτωρ μετὰ τῶν ἡγεμόνων.

— Χαῖρε, βασιλεῦ τῆς Συρίας, εἶπεν ἡ Λαοδίκη τὸ μὲν μετὰ μειδιάματος, τὸ δὲ μετ' ἐπισημότητος, ὑποκλινομένη πρὸ τοῦ πρεσβυτέρου αὐτῆς υἱοῦ καὶ ἀσπαζομένη αὐτὸν μετὰ μητρικῆς στοργῆς. Τότε ἔδωκε τὰς διαταγὰς αὐτῆς. Ὁ Σίλευκος, ὁ πρεσβύτερος υἱός, ὤφειλε κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν νύκτα νὰ μεταβῇ ἐπιπρος μετὰ τῶν ἐμπιστῶν αὐτοῦ, ἰδίως ὅμως μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ Θρασυμάχου καὶ μετ' ἐμπείρων δδγητῶν διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς Ἀπαμείας καὶ τοῦ Ἰκονίου εἰς τὸν Ταῦρον, ἵνα φθάσῃ ὡς τάχος εἰς Ἀντιόχειαν, ἔνθα ὁ Λυσίμαχος ἐμελλε νὰ κηρύξῃ δημοσίᾳ τὴν ἀλλαγὴν βασιλείας καὶ νὰ φωνεῖσθαι τὸν κληρονόμον τῆς Βερενίκης. Ὁ μὲν Ἀνδρόμαχος καὶ ὁ νεαρός Ἀντίοχος ὤφειλον νὰ προσεταιρισθῶσι τὴν φρουρὰν καὶ νὰ καταλάβωσι τὰς ἐξόδους τῶν ἀνακτόρων καὶ ὁ Νικάτωρ μετὰ τῶν Συρίων ἐμπιστῶν νὰ φονεύσῃ τοὺς Αἰγυπτίους φίλους τοῦ Ἀντιόχου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπως γνωρίζῃ τὰ γενόμενα.

Δόσασα ἡ Λαοδίκη τὰς ὁδηγίας ταύτας ἐπορεύθη πρὸς τὸ πτώμα, ἔκλινε τὸ γόνυ καὶ ἔλαβε τὸν βασιλικὸν δακτύλιον ἐκ τοῦ δακτύλου τοῦ νεκροῦ καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν πρεσβύτερον υἱόν.

Τότε ἀπεχαιρέτισαν οἱ υἱοὶ τὴν μητέρα καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἡ Λαοδίκη ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς Δανάης, ἧτις ἀκόμη ἔκειτο κατὰ γῆς καὶ προσεπάθει νὰ ἐλαφρύνῃ τὴν ὀδύνην αὐτῆς διὰ θρήνων καὶ στεναγμῶν.

Ἡ Λαοδίκη κατεκλίθη ἐπὶ ἀνακλιντροῦ καλυμμένου διὰ πολυτίμου ὁροῦς τίγρεις, κειμένου ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ δωματίου. Ἐβλέπε δὲ ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν κατὰ γῆς κειμένην κόρην χωρὶς νὰ αἰσθάνηται πρὸς αὐτὴν οὐδεμίαν συμπάθειαν ἐν τῇ σκληρᾷ, ἀνοικτίρμονι καὶ ἀκάμπτῳ καρδίᾳ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐφάνη ὁ Νικάτωρ.

— Ὅλοι ἐφονεύθησαν, ὦ βασίλισσα, ὡς διέταξας, ἤρχισεν ἀγγέλλων, ἐκτὸς τοῦ Σάφρονος ὅστις ἐσώθη φεύγων ἀμέσως μετὰ τὸ συμπόσιον.

— Ἐσώθη, ἀνέκραξεν ἡ Δανάη! Ἐβίβρασα δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ προσβλέψασα μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπεν ὦ θεοί, σὺς εὐχαριστῶ!

Ἐν τῷ ἄμα ἀνεπήδησεν ἡ Λαοδίκη.

— Τότε, ἄς ἀπολάβῃ αὕτη, ἀνεφώνησε διὰ φωνῆς ὀξείας, ἡ προδότις, ἡ σώσασα αὐτὸν!

γάγετε αὐτὴν εἰς τὸν ἐξώστην τὸν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ καταποντίσατε αὐτὴν. Ἐπειτα δὲ ἐξαγάγετε τὸ πτώμα ἐκ τοῦ δωματίου μου, διότι ἐπαθῶμεν ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγας ὥρας πρὶν ἢ μ' ἐξεγείρῃ ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας!

Ὁ Νικάτωρ ἠνέφξε τὴν θύραν, εἰς ἣν ἐφάνησαν ἀξιοματικοὶ μετὰ ἐξ στρατιωτῶν, ἐξ ὧν δύο συνέλαβον καὶ ἀπήγαγον τὴν Δανάην, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ τέσσαρες ἤγειρον τὸ πτώμα τοῦ βασιλέως ὅπως φυλάξωσιν αὐτὸ ἐν τινὶ ἀπομακρυνόμενῳ δωματίῳ. Ἀφοῦ πάντες εἶχον καταλίπει τὸ δωμάτιον, εἰσῆλθεν ἡ ἐξ Ἀραβίας κόρη ἡ ἐγχειρίσασα τὸ ποτήριον τοῦ δηλητηρίου, καὶ ἐξέδυσσε τὴν Λαοδίκη, ἧτις κατεκλίθη ἐπὶ τῆς πολυτίμου κοίτης τῆς προωρισμένης εἰς τὴν φιλίωσιν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀποκεχωρισμένου ζεύγους.

Ἡ Νανὼ ἔθεσε κάθισμα παρὰ τὴν κλίνην, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς δεσποίνης αὐτῆς καὶ ἀπεκοιμήθη ἐντὸς ὀλίγου, ἐνῶ ἡ Λαοδίκη ἔμεινε ἐπὶ πολὺ ἄγρυπνος, ἔχουσα ἀνοικτούς τοὺς ἀκτινοβολοῦντας ἀπαισίους αὐτῆς ὀφθαλμούς καὶ διελογίζετο τί συνέβη καὶ τί ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ συμβῇ. Αἶφνης δ' ἐξέβαλε μικρὰν κραυγὴν καὶ ἤρξατο τρέμουσα καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Εἶχε στρέψει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν τοῖχον καὶ εἶδεν ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ προσκεφαλαίου κειμένον τὸν ἐκ μύρτων στέφανον ὃν ἔφερον ὁ βασιλεὺς κατὰ τὸ συμπόσιον καὶ ὅστις εἶχε πέσει ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν κατάπτωσιν. Ἐξύπνισε τὴν Νανὼ καὶ διέταξεν αὐτὴν νὰ βίβῃ τὸν στέφανον πάραυτα ἐκ τοῦ παραθύρου. Τότε προσεπάθει ν' ἀποκοιμηθῇ, ἀλλὰ μόλις ὅτε ἡ αὐγὴ εἶχεν ἤδη χρυσαῖσι τὸν οὐρανόν, ἠδυνήθη νὰπολαύσῃ τοῦ ενεργητικοῦ ὕπνου.

Τὴν αὐτὴν ὥραν ὀκτῶ ἵππεις ἐπὶ ζωνῶν ἵππων ἔτρεχον ἀπὸ βυτῆρος διὰ τοῦ ὄροπεδίου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἵνα ὡς τάχος φθάσωσιν εἰς Ἀντιόχειαν σκοπὸς δὲ τῆς σπουδῆς αὐτῶν ἦτο τὸ στέμμα τοῦ μεγίστου βασιλείου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ ἥλιος τῆς ὑστεραίας, ὅστις μετὰ ψυχρὰν νύκτα ἔδωκεν αὐτοῖς νέον θάρος καὶ νέαν θερμότητα, δὲν ἐφώτιζε πλέον τὴν δυστυχῆ ἐρωτιμένην Δανάην, ἧς τὸ ὄρατον, εἰς τόσους ποθητὸν σῶμα εὖραν αἰώνιον ἀνάπαυσιν ἐπὶ τῶν βράχων τῶν ἀκτῶν τοῦ πελάγους τῆς Ἰωνίας. Αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἄς εἶπεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου πρὸς τὸν ἀξιοματικὸν καὶ τοὺς στρατιώτας, πρὶν ἢ καταποντισθῇ, ἦσαν αἱ ἐξῆς:

— Δικαίως οἱ πολλοὶ ἀφροντιστοῦσι τῶν θεῶν. Ἴδού ἐγώ, ἧτις ἠθέλησα νὰ σώσω τὸν ἄνδρα ὃν οἱ θεοὶ μοὶ προσδιώρισαν, ἀνταμειβομαι διὰ τοῦ αἰκροτάτου θανάτου, ἐν ᾧ ἡ Λαοδίκη ἡ φονεύσασα ἐπονεδίστως τὸν νόμιμον αὐτῆς σύζυγον ἀπέκτησε νέας τιμὰς καὶ ἐν βασιλείῳ. Ἐκωρὶς τὴν πρῶταν ἔμαθον οἱ κάτοικοι τῆς

Ἐφέσου, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος εἶχεν ἀποθάνει κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα.

Δ'.

Περὶ τὰς δέκα ἡμέρας μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, ἄτινα δὲν ἦσαν ἀκόμη γνωστὰ ἐν Ἀντιόχειᾳ, ἤλαυον ἐσπέραν τινὰ, ὅτε ἤδη εἶχεν ἀρχίσει τὸ λυκόφως, οἱ ὀκτῶ ἐκείνοι ἵππεις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ τῆς βορείως τῆς Ἐφέσου κειμένης Ἰσσοῦ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Ἐν τῷ ἄμα ἐγένετο μεγάλη κίνησις ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, τὸ πλῆθος συνωθεῖτο μέχρι τῆς νήσου ἐφ' ἧς ἔκειτο τὰ ἀνάκτορα, διότι χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τίς ὁ πρῶτος ἀγγεῖλας τὴν εἶδησιν, ἐν βραχεῖ χρόνῳ εἶχε διαδοθῇ ἡ φήμη, ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος εἶχεν ἀποθάνει. Καὶ ἐν τοῖς ἀνακτόροις δ' ἐγένετο γνωστὸν μετ' ὀλίγον τὸ συμβάν. Εἰς ὅλους τοὺς προδότους, ἀπὸ τῆς φρουρᾶς μέχρι τῶν δωματίων τῶν θεραπεύτων, ἐπεκράτει ζωνῆρὰ βιβλία περὶ τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως. Ἡ Βερενίκη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ἀπησχολημένη περὶ τὴν ἀνάγνωσιν ἐπιστολῆς, ἐν ἣ ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς, εὐρισκόμενος εἰς τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὴν Δαμασκόν, προανήγγειλεν αὐτῇ τὸ ἐπικείμενον τέλος τοῦ βαρέως ἀσθενοῦς πατρὸς αὐτῆς, ὅτε εἰσῆλθε μετὰ βίας εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Ἀρσινόη ἀσθμαίνουσα.

— Ὡ βασίλισσα, ἀνεφώνησεν αὐτὴ ἄμα ὡς ἔκλεισε τὴν θύραν, ὁ σύζυγός σου Ἀντίοχος ἐδηλητηριάσθη, ὁ υἱός αὐτοῦ Σίλευκος ἐφθάσε πρὸ ὀλίγου μετὰ τῆς βασιλικῆς σφραγίδος ἵνα αὐρίον ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς τῆς Συρίας.

— Ὡ, τὸ προσηθάνομην! ἀνεκραύγασεν ἡ Βερενίκη. Ἴδού ὅποιαν εὐγνωμοσύνην ἀνταπέδωκεν ἡ ἀθλία αὕτη γυνὴ διὰ τὴν ἀνάκλησίν της! Ἀλλὰ δὲν πρέπει ἡμεῖς πολὺ νὰ βραδύνωμεν! Αὐρίον τὴν πρῶταν πρέπει νὰ φύγω μετὰ τοῦ υἱοῦ μου διὰ τὴν Δαμασκόν. Ὁ Πύρρος νὰ ζεύξῃ τὴν ἀμαξάν μου, δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι πηγαίνω εἰς Δάφνην, ἵνα προσφέρω θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν διὰ τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν μου. Ἄς ἀναμείνη μετὰ τῆς ἀμαξῆς εἰς τὴν πόλιν τῶν ἀετῶν. Σίς αἱ μείναςαι πισταὶ φύγετε συγχρόνως καὶ προσπαθήσατε ν' ἀποδράσῃτε διὰ τὴν Δαμασκόν.

Τότε ἤρξατο ἡ Ἀρσινόη πικρῶς θρηνοῦσα, καὶ ματαίως προσεπάθει ἡ Βερενίκη νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὴν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπλησίασεν ἡ Βερενίκη εἰς πολυτίμον λάρνακα, ἐξήγαγε πυξίδιον ἐξ ἐθείνου καὶ ἐλέφαντος, ὅπερ περιεῖχε τὰ βασιλικά αὐτῆς κοσμήματα καὶ κειμήλια, περιέβαλεν αὐτὸ δι' ὑφάσματος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀρσινόην, ἵνα ὁ Πύρρος κρύψῃ αὐτὸ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἀπαρατήρητος ἐν τῇ ἀμαξῇ. Ἀθροῦδας

και θλιβερώς απειύρηθη ή 'Αρσινόη, φέρουσα τὰ κειμήλια τής βασιλίσσης.

Ε.

Δύο ώρας μετά την άνατολήν του ήλιου ήστατο βασιλικόν άρμα πρό τής πύλης των άνακτόρων, ήτις εκ των προς τας δύο πλευράς αναγλύφων αυτής παραστάσεων έκάλειτο ή πύλη των άετών. Ήτο δέ ο Πύρρος ήπποδαμαστής, ο αίγύπτιος ήνίογος τής Βερενίκης, ον είχε συμπαραλάβει εξ 'Αλεξανδρείας. Πρό δέ του άρματος ήστατο ή 'Αρσινόη τοποθετούσα εν αυτώ ενδυματά τινα και άλεξήλιον. Πρό τής εισόδου τής πύλης ήσαντο δύο εκ Κιλικίας δορυφόροι.

Όλίγας στιγμάς μετά την 'Αρσινόην έφάνη ή Βερενίκη, έχουσα εν μέρει κεκαλυμμένην την κεφαλήν. Παρ' αυτήν δ' έβαινε δούλη τις, και ταύτην ήκολούθει ή τροφός φέρουσα τον παιδα. Η Βερενίκη ήτο ήδη πλησίον τής άμάξης, οτε ή Λυσίμαχος εξήλθε δρομαίος εκ τής αυτής πύλης. "Ωρμησε κατά τής τροπού, ήτις άνυποκτος ήστατο και άνέμενε ν' άναβή ή βασιλίσσα. "Οτε δ' ούτος εύρέθη πλησίον τής, άπέσπασε δι' αίφνιδίας κινήσεως τό παιδίον εκ των χειρών τής τροπού, εν ώ δ' άμφοτέροι άνεκραύγαζον, έδραζεν ούτος τό παιδίον εκ των μηρών και εκτύπησεν αυτό κατά τής κεφαλής προς την πλησιαιστέρα στήλην. Τό κρανίον θραυσθέν έπλατάγησε και εν τώ άμα τό αίμα και ο μυελός εξετινάχθησαν επί του πλησίον ήσταμένου δορυφόρου, οστις υπεχώρησε φρικτών.

Η Βερενίκη ακούσασα τον θόρυβον είχε στραφή τρομερά κραυγή διέσχισε τους άέρας. Ο Λυσίμαχος έρριψε κατά γής τό πτώμα του παιδιου, άλλ' ήδη ή Βερενίκη και ή 'Αρσινόη είχαν ορμήσει κατ' αυτού, ώστε ούτος προετίμησε ταχέως νά εκφύγη διά τής οδού.

Τότε άπέσπασεν ή μακνώδης βασιλίσσα τό δόρυ από του φοβερισμένου φρουρού και έκραύγασε διά βραγχής φωνής:

— Κατόπιν του, Πύρρε, κατόπιν του!

Ταύτα λέγουσα επήδησεν εις την άμαξαν, ής οι ήπποι πάραυτα εξεκίνησαν, μαστιγούμενοι υπό του πιάτου ήνίοχου. Μετά τινας στιγμάς είχαν πλησιάσει τον Λυσίμαχον, δετις ίσα ίσα έμελλε νά στρέψη εκ τής μέσης τής λεωφόρου προς τας στοάς. Τότε ήγήθη ή βασιλίσσα εν τή άμάξη και εξηκόντισε τό δόρυ, όπερ διήλθεν έγγύτατα τής κεφαλής του φονέως. Τό άκόντισμα άπέτυχεν, άλλά φοβηθείς ο Λυσίμαχος εκ του συρικτικού τοξέυματος έσφάλη και κατέπεσεν επί του έδάφους.

Εν τή στιγμή ταύτη ώδήγησεν ο Πύρρος τό βαρύ άρμα προς τον Λυσίμαχον, και οτε ούτος έμελλε νά έγερθή, έρρίψαν αυτόν οι ήπποι

κατά γής, και οι τροχοί διήλθον επί του σώματος αυτού. Έπειτα δέ μετά βραχύν δρόμον έστρεψεν ο Πύρρος τό άρμα και διέβη πάλιν άλλά βραδέως επί του αίματοφύρτου σώματος. 'Αλλ' οτε ή άμαξα είχεν ήδη διαβή, έφώνησεν ή Βερενίκη σιγηλή και τεταραγμένη:

— Πύρρε, φίλιτατε, στήθι μόνον επί στιγμήν.

Η βασιλίσσα κατέβη, έπορεύθη προς τον αίμάσσοντα, σπαράσσοντα και τεθραυσμένον όγκον και έκλινε τό σός προς την κεφαλήν του φονέως. "Οτε είδεν άκόμη ήγηνη ζωής, άπέσπασεν εκ του έδάφους μέγαν λίθον διά των τρυφερών, τριμουςών αυτής χειρών, παρέλαβεν αυτόν δι' άμφοτέρων των χειρών και κατέρριψεν αυτόν γωνυκλινής επί την κεφαλήν του φονέως, οστις άσθενή άναπέμφας στεναγμών εξέπνευσε. Η δέ βασιλίσσα επανέλαθε και πάλιν τό λιθοβόλημα, έπειτα άπέριψε μακράν τον λίθον και έπέβη τής άμάξης.

— Τώρα, προς τό τέκνον μου, Πύρρε!

— Ω βασιλίσσα, ειπεν ούτος τεταραγμένος, βλέπω ήδη πολλούς άνδρας συνηγμένους περι την βασιλειαν πύλην, εν άπειλητική στάσει, και νομίζω, ότι καλλίτερον θα πράξωμεν φεύγοντες εν τώ άμα! Συμβουλεύω νά έλάσωμεν προς την Δάφνην. Έκει εύρίσκεται αίγύπτιος άξιωματικός οστις θα σοι μείνη πιστός.

— Όχι, όχι προτιμώ τον θάνατον προς τό τέκνον μου, Πύρρε, προς τό τέκνον μου! έφώνησε περιπαθώς ή βασιλίσσα.

Η άμαξα έστρεψε προς τον πυλώνα και ήστη εν τώ μέσω τής οδού. Η θρηνούσα 'Αρσινόη είχε περιτυλίξει τό νεκρόν παιδίον εις ύφασμα, και έφερεν αυτό εις την άμαξαν εις ήν και αυτή άνέβη. Η Βερενίκη έστράφη προς τας θεραινίδας και τους δούλους, οτινες τό μόν κλαιόντες, τό δέ έκπληττόμενοι, άλλ' άνευ συγκινήσεως, είχαν παραστή θεαταί των συμβάντων άτινα είχαν διαδραματισθή μόλις διακόσια βήματα μακράν των άνακτόρων.

— "Οστις μοι μένει άκόμη πιστός, ως έλθη σήμερα εις Δάφνην, ένθα άμέσως πηγαίνω, όπως επικαλεσθώ την προστασίαν του Ευμένους.

Είτα δ' εξεκίνησαν οι ήπποι και έφερον την βασιλίσσαν διά του δυτικού προαστείου, τής 'Ηρακλείας, εντός ήμισίας ώρας εις την τείσομαράκοντα στάδια απέχουσαν Δάφνην. Μόλις κατά την πορείαν ταύτην εύρεν ή Βερενίκη καιρόν ν' άφείθη εις την λύπην αυτής. "Εν ώ δ' έκλινε εν ταις χερσί τό ψυχρόν και κατασυντετριμμένον τέκνον τής, κατέρρεον τά δάκρυα τής μητρικής οδύνης και έθρήνη επί ταις προσβολαίς τής τού χηρής, οτινες είχαν πληγεί αυτήν σκληράτατα.

("Επεται τό τέλος)

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Μακρός εινε ο κατάλογος των κατ' τους νεωτέρους ιδίως χρόνους υπέρ τής επιστήμης και του πολιτισμού μαρτυρησάντων. Τό έργον των γενναίων άνδρών, οτινες καταλείποντες την εύζωϊαν εισγωρούσιν άπτόητοι εις τ' ανεξερεύνητα βλάη άξένων και άγνωστων χωρών, πρόσκοποι ήμα και σκαπανείς τής προόδου, παντοίας ύφιστάμενοι κακουχίας και τής ζωής αυτής επί τέλους στερούμενοι, εινε ίσως ή ευγενεστάτη και ήρωϊκωτάτη πράξις εξ ότων έχει νά επιδείξη ο σημερινός πολιτισμός.

Εις τό σептόν τουτο μαρτυρολόγιον νέα όνόματα προσετέθησαν ισάχτως. Καθ' πρό τιων ήμερών άνήγγειλεν ο τηλεγράφος, ο κόμης Πόρρος μετά τής συνουσίας του κατεσφάγη υπό των ύπηνών του Σουλτάνου τής Χαρράρ εν τή ανατολική 'Αφρική.

Ο κόμης Πόρρος, πρόεδρος τής εν Μεδιολάνοις έδρευούσης εξερευνητικής 'Εταιρίας, ειχεν αναλάβει την διεύθυνσιν εκδρομής σκοπόν έχούσης κυρίως την συναψιν έπωφελεστέρων έμπορικων σχέσεων τής πατρίδος του μετά των άπολιτίστων άλλ' εύφώραν και πλουσίαν έκείνων χωρών, και την ίδρυσιν εν Ζεϊλα και Χαρράρ σταθμών έμπορικων και πρακτορείων, οια υπάρχουν εν Μασσαύα, Χοδείδα, Σουακίμ και Χαρτούμ. Πρός τον σκοπόν τουτον συνώδευσαν αυτόν αντιπρόσωποι έμπορικων τιων τής 'Ιταλίας οίκων. 'Αλλά και ή επιστήμη ήθέλησε νά έπωφεληθ' τής εύκαιρίας, συναπήλθον δέ μετά του κόμητος Πόρρου ο νεαρός επιστήμων Κοκαστέλλης άποστειλλόμενος παρά τής εν 'Ρώμη γεωγραφικής 'Εταιρίας χάριν τοπογραφικών και μετεωρολογικών παρατηρήσεων, και ο επίσης διακεκριμένος επιστήμων Λικάτας αντιπρόσωπος τής εν Νεαπόλει 'Αφρικανικής 'Εταιρίας, άποστειλλόμενος χάριν ζωολογικών και φυσιογραφικών μελετών. Δυστυχώς αι εν 'Αδεν άγγλικαί αρχαί σκοπούς κατακτητικούς υποπευόντες παρενέβαλον έμπόδια, και οι εξερευνηταί ήναγκάσθησαν νά μεταβάλλωσι μέν δρομολόγιον, νά παραιτηθώσι δέ των όπλων άτινα προς άμυναν έφερον, ούτω δέ καταληφθέντες άοπλοι και συνοδευόμενοι υπό εύαρίθμου και άνισχύρου φρουράς κατεσφάγησαν.

Έξ όλων των ανεξερευνητων εισέτι χωρών ουδέμια υπήρξε τόσον άπαισία προς την επιστήμην, ουδέμια άπήτησε τόσα ευγενή θύματα όσον ή άχανής και φοβερά τής 'Αφρικής ήπειρος. Έξαιρέσει ολίγων εύτυχών περιηγητών των τελευταίων έτών, πάντες σχεδόν οι προγενέστεροι από του Σκότου Μούγκο Πάρκ, του άνακαλύψαντος τον Νίγηρα και παρακολούθησαντος τον ρούν αυτού, και οι μετ' αυτού: μέχρι του Ιταλού Γουσταύου Βιάγγη, και τελευταίον του κό-

μητος Πόρρου και των συν αυτώ επλήρωσαν διά τής ζωής των τον προς την επιστήμην έρεϊτα. Πρός την άστοργίαν του θανατηφόρου κλίματος άμιλλάται ή άγριότης των κατοίκων, όσοι δέ κατώρθωσαν νά σωθώσιν από των νόσων δέν ήδυνήθησαν νά διαφύγωσι τό φάσανον των άπλήστον και αίμοχαρών 'Αφρικανών. Φρικταί ιδίως υπήρξαν αι άπάλαιαι κατ' τό πρώτον τέταρτον του παρόντος αιώνος, ότε σκότος παχυλής βαρβαρότητας επεκράτει κατ' τά μέρη έκείνα, εις τά όποια και σήμεραν μετά τόσας θυσίας και τόσους άγώνας μόλις αρχίζει άμυδρότατα νά υποψώκη ή ήώς του πολιτισμού και τής ήμερώσεως. Πρώτον θύμα μνημονεύεται ο 'Αγγλος Νίκολς άποθανών εκ πυρετού εν έτει 1805. έπειτα κατ' χρονολογικήν σειράν έρχονται ο Γερμανός Ρέντζεν σφαγείς εν έτει 1809 ενώ διηυθύνετο εις Τομπουκτού, οι 'Αμερικανοί 'Ροβέρτος 'Αδαμς, Βενιαμίν Ρωζέ και Ρίλιϋ, οι 'Αγγλοι Πεδδη και Κάμπβελλ, ο Σάξων 'Αδόλφος Κοϋμμερ, ο 'Αγγλος λοχαγός Τακνυ και ο ταγματάρχης Γραϊη, ο Γάλλος Ρουζέ, ο 'Ιταλός Βελζόνης, ο νεαρός 'Αγγλος Βεδουίτς, οι περιηγηταί Δουπουί και Χούττον. Δραματικά ιδίως υπήρξαν αι κατ' την δευτέραν δεκαετηρίδα του παρόντος αιώνος περιπέτειαί του 'Αγγλου ταγματάρχου 'Αλεξάνδρου Γόρδωνος Λαίγκ, γνωστού γενομένου εις πάσαις τας εν Σαχάρα φυλάς υπό τό όνομα 'Ελ-Ραίς ήτοι ο άρχηγός. 'Υπολοχαγός εισέτι ών έλαβεν εντολήν παρά τής εν Σιέρρα-Λεόνε έδρευούσης διοικήσεως των κατ' την δυτικήν 'Αφρικανήν άγγλικών κτήσεων νά μεταβή ως άρχηγός πρεσβείας εις τό ένδοξοτερον όπως επιτύχη την ειρήνευσιν δύο φυλών Ιθαγενών πολεμουσών προς άλλήλας, καθότι μεγίστη επήρχετο βλάβη εις τό ευρωπαϊκόν έμπόριον εκ τής άλληλομαχίας ταύτης. Ο Λαίγκ εξετέλεσε την εντολήν ταύτην, έπωφεληθείς δ' εκ τούτου προύχρησεν άρκούντως εις τό έσωτερικόν χάριν τοπογραφικών παρατηρήσεων, φθάσας σχεδόν μέχρι τής μιας των πηγών του Νίγηρος, επέστρεψε δέ μετά πεντάμηνον άπουσίαν εις Σιέρρα-Λεόνε χαράξας νέαν όδόν διά μέσου των ποταμών Σαλέ και Καμαράγκα. Μετά τέσσαρα έτη ο άκαταπόνητος περιηγητής ταγματάρχης ήδη επεχείρησε νέαν εκδρομήν εις την άφρικανικήν ήπειρον, όρμηθείς από βορρά εκ Τριπόλεως και διαυθινόμενος εις Τομπουκτού διά τής έρήμου τής Σαχάρας. Συλληφθείς καθ' όδόν υπό έχθρικών τιων φυλών έδάρη άνηλεώς και άφείθη ήμιθανής, ενώ εις των ευρωπαίων συνοδοιπόρων του απέμεινε νεκρός εκ των φαιθιδισμών. Ο Λαίγκ μετεκομισθη δεδεμένος επί των νώτων καμήλου, διότι εκ τής εξαντλήσεως και των τραυματων δέν ήδύνατο νά καθήσθι, εις 'Αζουαδ και έφιλοξενήθη νοσηλευόμενος κατ'

δλον τὸ θέρος ὑπὸ τινος σείκου. Εὐθύς ὡς ἀνέρωσαν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του καὶ ἀφίκετο εἰς Τομπουκτού. Αὐτόθι διέτρεψεν ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον μὴ ἔχων δυνάμεις νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον τὴν διὰ τῆς ἐρήμου πορείαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν Τομπουκτού διαμονὴ του δὲν ἦτο ποσῶς εὐχάριστος ἕνεκα τῆς μισαλλοδοξίας τοῦ ἀπηνόου μουσουλμανικοῦ ὄχλου, καίτοι πολλὰς ἔφερε συστατικὰς ἐκ Τριπόλεως καὶ ἐφιλοξενεῖτο ἐν οἰκίᾳ Τριπολίτου τινός. Ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐνδυμασία ἦν μετὰ πείσματος ὁ Λαίγκ ἐπέμενε νὰ φέρῃ ἐξήγειρε συχνάκις τὴν ὀργὴν τοῦ πλήθους, ὅπερ περιστοιχίζον αὐτὸν ἀπειλητικῶς τὸν διέτασσε ν' ἀνακράξῃ τὴν γνωστὴν μουσουλμανικὴν ρῆσιν: Εἰς μόνος Θεὸς ὑπάρχει καὶ ὁ Μωάμεθ εἶναι ὁ προσφῆτης αὐτοῦ! Πλὴν ὁ ἰσχυρογνώμων βρεττανὸς συγκατετίθετο μὲν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πρῶτον μέρος τῆς φράσεως, ἀλλὰ κατ' οὐδένα λόγον δὲν ἐπέθετο νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ τὸ δεύτερον. Καὶ ὕβριζε μὲν αὐτὸν ὁ ὄχλος ὡς ἄπιστον, ἀλλὰ δὲν ἐκακοποίησεν αὐτόν.

Τραγικὸν ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ πολυπαθοῦς Ἀγγλου. Προτιθέμενος νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς ἐν Σιενεγάλῃ γαλλικοὺς σταθμοὺς, προετίμησε τὸν διὰ τοῦ Ἐλ-Ἀραουάν καὶ τῆς Μεγάλῃς Ἐρήμου δρόμον ὅπως ἀποφύγῃ τὴν συνάντησιν ἐκθρησκῆς τινος φυλῆς· πλὴν συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἰθίων αὐτοῦ ὀδηγῶν καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τῶν Ζαουάτ ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι εἰσηλθεὶν ἄνευ ἀδείας εἰς τὴν χώραν τοῦ ἰστραγγαλιθῆ ἀγρίως ὑπὸ τινων δούλων καὶ τὸ σῶμά του ἀφέθη ὡς βορὰ εἰς τοὺς γύψας τῆς ἐρήμου.

Πολλὰς σελίδας θὰ ἐπλήρου ἡ ἀναγραφή τῶν θυσῶν καὶ τῶν δεινοπαθημάτων ὅσα ὑπέστησαν καὶ ὑφίστανται καρτερικῶς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας οἱ ἀναλαμβάνοντες τὸ ὑπεράνθρωπον τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰς δυσπροσίτους καὶ ἀξένους χώρας τῆς μυστηριώδους ἠπείρου. Ἴνα παράσχωμεν ἀπλῶς νόξιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας περὶ μόνον τῶν ἐκ τοῦ κλίματος κινδύνων καὶ βλασάνων, παρατίθεμεν περικοπὰς τινὰς ἐξ ἐπιστολῆς πεμφθείσης ἐκ τῆς παρὰ τὸν Ἰσημερινὸν χώρας Ἄνω Ὀγιβὴ παρὰ τινος τῶν συνοδοπέδων τοῦ διασῆμου τῶν ἡμερῶν ἡμῶν περιηγητοῦ Σαβορνιάν δὲ Μπρατζά. Ὁ γράφων ἀφοῦ ἐν προομιῇ ἀναφέρει ὅτι πυρέσσει καὶ ὅτι ἀναγκάζεται ἐκάστοτε νὰ διακόπῃ τὴν γραφὴν ὅπως καταπῆ ὁσὶν κινήσῃ, περιγράφει ὡς ἐξῆς τὴν κατοικίαν του: «Ἡ καλύβη ἐν ἡ διαμῆναι εἶνε κατεσκευασμένη ἐκ φλοιῶν δένδρων, περιέχει δὲ κιβώτια καὶ ἀποσκευὰς ἀνηκούσας εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς ἀποστολῆς, μίαν τράπεζαν καὶ δύο ξύλινα θρανία· περιέχει ὡσαύτως δύο κλίνας ἰγχωρίους, ὧν ἐκάστη ἀποτελεῖται ἐκ δύο πασσάλων προσδεμένων διὰ σχοινῶν, ἀντισανίδων δὲ ἔχει κλάδους δένδρων στρεβλοῦς ὡς κορμούς

κλήματος ἀμπέλου. Ἐπὶ τούτων βίπεται ἀντιστρωμνὴς μία ψάθος καὶ ἐνκλινσκοπέπασμα... ὁ σάκις ὑπάρχον τριαυτὰ διαθέσιμα.» Ὁμολογουμένης ὕπνος ἐπὶ τοιαύτης κλίνης δὲν ἔστιν παρὰ πολὺ ἀναπαυτικὸς. Εἶτα ἀπαριθμῶν τὰς κακουχίας καταμερίζει αὐτὰς εἰς ἑπτὰ πληγὰς, τὰς ἐξῆς:

α'. Οἱ κίωνες ἄφθονοι ἐκεῖ πανταχοῦ ὅπου παρ' ἡμῶν εἰς τὰ ἔλη. Εὐτυχῶς ἡ χρῆσις τοῦ κωνωπεῶνος, κοινὴ καὶ παρὰ τοῖς μαύροις, μετριάζει κάπως τὸ κακόν.

β'. Τὰ φουρού, ἢτοι τὰ οὖτω ἐν τῇ γλώσῃ τῶν ἰθαγενῶν καλούμενα μυνάρια ἀδιόρατα, ἢτινα εἰσέρχονται πανταχοῦ τοῦ σώματος, ἰδίως τὴν πρῶταν καὶ τὴν ἐσπέραν. Τὸ κέντημά των ὡς τὸ τῶν κωνώπων προξενεῖ σφοδρὸν κνημὸν καὶ ἐρεθισμόν. Τὸ μόνον καταφύγιον πρὸς ἀπαλλαγὴν εἶνε αἱ καλύβαι τῶν μαύρων, ἐνθα τὸ πῦρ καὶ ὁ κάπνός ἀπομακρύνει αὐτὰ.

γ'. Ἡ ψώρα καὶ αἱ φθειρές, ἐξ ὧν ἀδύνατον εἶνε τις νὰ σωθῇ ὡς ἐκ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τῶν μαύρων.

δ'. Ὁ σίκ, εἶδος φύλλου ἔχοντος τὴν ἰδιότητα νὰ εἰσχωρῇ βαθύως εἰς τὰς σάρκας, κατὰ προτίμησιν ἐκλέγων τὸ μεταξὺ τῶν ὀνύχων καὶ τῶν δακτύλων τοῦ ποδός. Τὸ ὑπόδημα ἡμιστὰ προσφυλάσσει τὸν πόδα ἐκ τῆς εἰσβολῆς τοῦ τρομεροῦ τούτου ζωύφιου, ὅπερ ἂν δὲν ἐξαχθῇ ἀμέσως αὐξάνει καὶ ἀποκτᾷ τὸ μέγεθος πύσου, καταλείπει εἰς τὴν πληγὴν τὰ ὠά του, αἱ πληγαὶ πολλαπλασιάζονται καὶ συχνάκις ἐξ αὐτῶν ἐπέρχεται ἡ ἀπώλεια τῶν δακτύλων τοῦ ποδός. Ὁ ἰνδιανός ἐπί τινὰς ὥρας ἐντός χωρίου ἰθαγενῶν τὴν ἐσπέραν ἀναποφεύκτως θὰ ἐξαγάγῃ 15 ἕως 20 τοιοῦτους φύλλους ἐκ τῶν ποδῶν του.

ε'. Τὰ κροκρά, δερματικὴ πάθησις ἣς εἶνε ἀγνωστος ἡ ἀφορμὴ. Προσβάλλει τὸ ἀνω μέρος τοῦ ποδός, τὰς κνήμας, πολλάκις δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς γλουτοὺς. Σημειωτέον ὅτι καὶ πᾶσα τυχαία πληγὴ ἢ ἀμυχὴ ταχέως μετατρέπεται εἰς κροκρά. Τὰ προσβαλλόμενα μέρη τοῦ σώματος καλύπτονται ὑπὸ φλυκταινῶν, συνεχῶς ἀνανουμένων. Ἐγκαιρὸς θεραπεία περιορίζει τὸ κακὸν εἰς μόνην τὴν ἐπιφανείαν τοῦ δέρματος· πλὴν καὶ ἡ θεραπεία εἶνε λίαν ὀχληρὰ, ἐπειδὴ χρειάζεται νὰ λυθῇ συνεχῶς καὶ νὰ ἐπιθέτῃ τοὺς ἐπίδημους, νὰ πλύνηται διὰ διαλύσεως φανικοῦ ὀξέος καὶ νὰ ἐπιπάσῃ πολλάκις τῆς ἡμέρας τὰ προσβεβλημένα μέρη διὰ κόνεως ἀμύλου. Ἐκαστος ἐνοεῖ πῶσον φρικωδῶς ἐπίπονος καθίσταται ἡ ἰδιοπαθία, εἰς τὴν ὁποῖαν μῶλα ταῦτα ἐξ ἀνάγκης ὑποβάλλονται οἱ πάσχοντες.

ς'. Ὁ πυρετός, ὅστις κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὡς δεινότητος τῶν κινδύνων καὶ εἶνε ἀπεναντίας ἡ ἐλαφρότατος ἴσως. Μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ πύ-

ρετον παρέρχεται καὶ δὲν καταλείπει εἰς τὸν ὀργανισμόν βλαβεράς συνεπείας.

ζ'. Οἱ ὄφεις, οἱ σκορπιοί, αἱ ἀράχαι καὶ τὰ ἄλλα δηλητηριώδη ζῷα ἐξ ὧν βρῖθῃ ἡ χώρα. Φθεροὶ ἰχθυοὶ εἶνε καὶ οἱ ἐρυθροὶ μύρμηκες, τῶν ὁποῶν αἱ νυκτεριναὶ ἐπιδρομαὶ συχνάκις ἀποδιώκουσι τοὺς ἐν ταῖς σπηναῖς ἢ ἐν ταῖς καλύβαις κοιμωμένους. X.

ΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ

ὡς γνώρισμα τοῦ χαρακτήρος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ θεωροῦνται ἐν γένει ὡς τὸ ἐκφραστικότερον χαρακτηριστικὸν τῆς φυσιογνωμίας· πρῶτον μὲν διότι εἶναι δύο καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν σύγχρονος ἐντύπωσις ἔχει διπλὴν ἐντασιν, δεύτερον δὲ διότι ζωογονοῦνται ὑπὸ δύο κινήσεων, κινήσεως τῶν βλεφάρων, καὶ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ· δυνάμεθα μάλιστα νὰ προσθέσωμεν καὶ τρίτον εἶδος κινήσεως, τὴν συστολὴν καὶ διαστολὴν τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ μεταβάλλουσαν τὰ μέγιστα τὴν ἔκφρασιν τοῦ βλέμματος.

Ἡ θέσις τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἀπόστασις αὐτῶν ποικίλλουσι πολὺ κατὰ κανόνα ἢ μεταξὺ τῶν δύο ὀφθαλμῶν ἀπόστασις, ἀπὸ τοῦ κανθοῦ ἑκατέρου τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τοῦ δεξιῦ ἢ ἀριστεροῦ τῆς ρινός, πρέπει νὰ ἦναι ἴση πρὸς τὸ μήκος τοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἀλλ' ἡ ἀναλογία αὕτη ἀπαντᾷ σπανιώτατα.

Ἡ προσέγγισις παρατηρεῖται συχνότερον ἐπὶ τῶν ἐπιμήκων προσώπων, ἢ δ' ἀπομακρύνει ἐπὶ τῶν εὐρέων. Οἱ ἕγγυς ὄντες ὀφθαλμοὶ ἀποκτῶσι ζωηρότεραν ἔκφρασιν. Οἱ δ' ἀπέχοντες στεροῦνται μὲν τῆς ζωηρότητος αὐτῆς ἀλλ' ἔχουσι πρᾶτῆτα καὶ γλυκύτητα.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ ὀφθαλμοῦ μεταβάλλεται καὶ ἀναλόγως τοῦ βάθους τῆς κόγχης αὐτοῦ.

Οἱ κοῖλοι ὀφθαλμοὶ λαμβάνουσι ἔκφρασιν τινὰ δυνάμειος διαχεομένην ἐφ' ὅλης τῆς μορφῆς. Ἐκ τοῦ χαρακτηριστικοῦ τούτου εὐχερῶς διαγιγνώσκεται θερμουργὸς φύσις, εὐκρίστητος καρδία, σταθερὰ θέλησις.

Ἡ προεξοχὴ τοῦ βολβοῦ, ὅταν μὲν ἡ μετρία, καθιστᾷ τὸν ὀφθαλμὸν ζωηρὸν καὶ λαμπρὸν, μεταβάλλει δ' αὐτὸν εἰς ἀαλώδη ὅταν ἡ ὑπερβολικὴ καὶ παρέχει εἰς τὸ πρόσωπον ποῖαν ἐκπληξίν καὶ ἀπορίαν, μὴ ἐκδηλοῦσαν εὐφυίαν.

Ἡ γραμμὴ ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνός κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἰς τὸν ἕτερον χωροῦσα εἶναι δριζοντεία. Ἡ τοιαύτη διάταξις τοῦ ὀφθαλμοῦ μόνον παρὰ τῷ ἀνδρώπῳ ἀπαντᾷ, δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐν τῶν διακρινόντων αὐτὸν τῶν ἄλλων ζῶων χαρακτηριστικὴν.

Ἀλλὰ τὸ δριζόντιον τοῦτο δὲν εἶναι μαθη-

ματικῶς ἴσον εἰς πάντας, καθόσον συνηθέστατα ἡ γραμμὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ κλίνει πρὸς τὴν ρίνα ἢ πρὸς τοὺς κροτάφους.

Ἡ πρὸς τὴν ρίνα κλίσις παρέχει εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ζωηρότητα· ἐπειδὴ δὲ ἡ διάταξις αὕτη συμπίπτει σχεδὸν πάντοτε πρὸς ἀνάλογον διεύθυνσιν τῶν ὀφρύων, τῶν βυθῶνων καὶ τῶν γωνιῶν τοῦ στόματος, ἅτινα ἐκφαίνουσι ἀγγίνοιαν, ἢ πρὸς τὴν ρίνα κλίσις τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶναι γνώρισμα νοημοσύνης.

Ὅταν τούναντιον οἱ ὀφθαλμοὶ κλίνωσι πρὸς τοὺς κροτάφους, ἂν μὲν ἡ κλίσις ἦναι μεγάλη μαρτυροῦσι ἐνδειαν πνεύματος, ἀλλ' ἂν ἦναι μετρία, ἰδίως δὲ ἂν συνοδεύηται ὑπὸ μακρᾶς πτυχῆς τῶν βλεφάρων δεικνύουσι φιληδονίαν, ὁ δὲ ὀφθαλμὸς λαμβάνει ἔκφρασιν ἄκρας ἠδύτητος.

Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ὀφθαλμῶν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ μεγάλοι ἐκφαίνουσι εὐφυίαν, οἱ δὲ μικροὶ σμικρότητα νοημοσύνης· ἀλλὰ τὸ ὑπερβολικὸν μέγεθος ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἔκφρασιν αὐτῆν.

Τὸ χρῶμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ παραλλάσσει τὰ μέγιστα, ὥστε καὶ ἡ ἔκφρασις αὐτῆς ποικίλλει ὁμοίως.

Οἱ ἀνοικτὸν χρῶμα ἔχοντες ὀφθαλμοὶ εἴτε κυανοὶ εἶναι εἴτε τεφροὶ, εἴτε πυρροὶ, μαρτυροῦσιν ἐν γένει εὐστροφίαν μᾶλλον καὶ ζωηρότητα ἢ εὐαισθησίαν καὶ ἀγγίνοιαν.

Οἱ βαθύος χρώματος ὀφθαλμοὶ, κυανοὶ, φαιοὶ, καστανόχροι, μαῦροι, πράσινοι, εἰσι γνώρισμα σφοδρότητος τοῦ αἰσθήματος, σταθερᾶς θελήσεως, βάθους τῶν ιδεῶν.

Οἱ ἑτερόχροι ὀφθαλμοὶ, ἰδίως δὲ οἱ γλαυκοὶ, οἱ πράσινοι ἅμα καὶ πορτοκαλλόχροι πρὸς τὸ τεφρὸν ἀποκλινόντες ἢ πρὸς τὸ κυανοῦν ἢ τὸ μέλαν δεικνύουσι ὑπερβολικὴν εὐαισθησίαν, ἀκανόμιστον καὶ ἀχαλίνωτον θέλησιν, εὐφυίαν, ὕψος ιδεῶν, ἀλλὰ καὶ συνήθως ἀσθένειαν χαρακτήρος. T.

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ἐκ τῆς πολεμικῆς ἀποζημιώσεως τῶν πέντε δισεκατομμυρίων, τὰ ὁποῖα ἡ ἠττηθεῖσα Γαλλία κατέβαλεν εἰς τὴν Γερμανίαν, 120 ἑκατομμύρια μαρκῶν, ἢτοι 150 ἑκατομμύρια δραχμῶν, κατετέθησαν ἐν ὀχυρῷ τινι πύργῳ παρὰ τῷ Σπανδάου, τῷ καλούμενῳ Ἰουλίῳ πύργῳ. Τὰ ἀποτεθησαυρισμένα ἑκατομμύρια ταῦτα εἰσὶν ὀφισμένα νὰ χρησιμεύσωσι ὡς οἱ πρῶτοι καὶ προχειρότατοι πόροι ἐν ἐνδεχομένη τινὶ μεγάλῃ πολεμικῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Γερμανικοῦ κράτους. Φρουρεῖται δ' ὁ πύργος ὡς εἰκός, ἀύστηρότατα, καὶ τακτικῶς ἐπιθεωροῦσι τὸν θησαυρὸν δύο ἀνώτεροι οἱ-

κονομικοί υπάλληλοι, μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ δημοσίου χρέους. Ἡ ἐπιθεώρησις γίνεται κατὰ τρόπον περιεργον, ἢ γερμανικὴ τῆς στρατιωτικῆς ἡμερῆς περιγράφει ὡς ἐξῆς. Ἡ πύλη ἢ κλειδουσα τὸν χώρον, ἐν ᾧ φυλάσσεται ὁ θησαυρός, ἀνοίγεται μόνον διὰ δύο κλειδῶν, κρατούμενων ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς, ταυτόχρονα δ' ἐμβαλλομένων εἰς τὰ κλειθρα. Ἀδύνατον εἶναι νάνοιχθῶσιν ἄλλως τὰ στερεώτατα κλειθρα, ἂν μὴ συμπράττωσιν ἀμφοτέρω οἱ ἐπιθεωρηταί. Προτοῦ ν' ἀνοιχθῇ ἡ πύλη, συντάσσεται λεπτομερῆς πρωτόκολλον, ἐν ᾧ σημειῦται ἀκριβῶς ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ οἱ παρόντες κατ' αὐτήν. Ὁ θησαυρός ἀπόκειται ἐν μεγάλῃ περιφερεῖ αἰθούσῃ, κεχωρισμένη εἰς δέκα μεγάλα διαμερίσματα, ὧν ἕκαστον ὑποδιαιρεῖται εἰς ἕτερα δέκα τμήματα, περιέχοντα ἀπὸ ἓν ἑκατομμύριον. Τὰ τμήματα ἔχουσι ἀνὰ δέκα σακκίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει 100,000 μαρκῶν, κατὰ τὰ δύο τρίτα εἰς χρυσᾶ νομίσματα τῶν εἴκοσι μαρκῶν, κατὰ τὸ ἓν δὲ τρίτον εἰς δεκάμαρκα. Ὅρισμένου τυχαίως ἑνὸς τμήματος, ἐξελέγχεται τὸ περιεχόμενον τῶν σακκιδίων, μετρούμενων τῶν χρυσῶν νομισμάτων ὑπὸ πολλῶν ταυτόχρονα, ὑπακούοντων εἰς στρατιωτικὰ προστάγματα πρὸς εὐκόλον καὶ ταχείαν καταμέτρησιν. Ἀφ' οὗ δὲ βεβαιωθῇ ὅτι εἶναι ἀνελλιπέως τὸ περιεχόμενον τοῦ τμήματος, λαμβάνεται ἀνὰ ἓν σακκίδιον ἐκ τινῶν τῶν λοιπῶν τμημάτων καὶ ἀριθμοῦνται τὰ ἐν αὐτοῖς χρυσᾶ νομίσματα. Ὅστω δὲ περατοῦται ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ πολεμικοῦ θησαυροῦ.

Μετὰ ταύτην γίνεται ἡ ἐπιθεώρησις τῶν ἐν τῷ αὐτῷ πύργῳ φυλαττομένων τριῶν ἄλλων ταμείων, ἧτοι τοῦ ταμείου πρὸς περιθαλψιν τῶν ἀπομάχων, τοῦ πρὸς ὀχύρωσιν τῆς χώρας καὶ τοῦ πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ βουλευτηρίου. Ἡ ἐργασία αὕτη εἶναι πολυπλοκωτέρα, διότι συνίσταται εἰς ἀκριθεῖ καταγραφὴν τῶν ἐν ἑκάστῳ ταμείῳ δημοσίων χρεωγράφων καὶ ὁμολογιῶν, καὶ ἐπιμελῆ τούτων ἀντίβωλῃ πρὸς τὸ κτηματολόγιον ἑκάστου τῶν ἰδρυμάτων. Περαιτωθείσης δὲ καὶ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης συντάσσεται καὶ ὑπογράφεται τὸ πρωτόκολλον, κλείεται ἡ πύλη διὰ τῶν δύο κλειδῶν καὶ λαμβάνει ἑκάτερος τῶν ἐπιθεωρητῶν τὴν ἐαυτοῦ.

Τὸ ὅλον βῆρος τοῦ ἐν τῷ Ἰουλίῳ πύργῳ ἐναποταμειωμένου χρυσοῦ τοῦ πολεμικοῦ ταμείου ὑπολογίζεται εἰς 37,312 ὀκάδας. Διότι ἐν ἑκατομμύριον μαρκῶν ἔχει βῆρος 398 χιλιογράμμων, ἐν ᾧ ἴσον ποσὸν εἰς ἀργύρον μὲν ἔχει βῆρος 5,555 χιλιογράμμων, εἰς χαλκὸν δὲ πολὺ μείζον, ἧτοι 166,666 ἂν ἀποτελεῖται ἐκ διλήπτων καὶ 200,000 ἂν ἐκ μονολέπτων (ἧτοι $2\frac{1}{2}$ ἑλληνικῶν λεπτῶν). Κατὰ ταῦτα ὁ θησαυρὸς τοῦ γερμανικοῦ κράτους, ἔχων νῦν βῆρος

37,312 ὀκάδων ἢ 47,760 χιλιογράμμων, ὅς εἶχε βῆρος ἂν μὲν ἀποτελεῖτο ἐξ ἀργύρου 666 600 χιλιογράμμων, ἂν ἐκ δεκαλέπτων ἐκ νικελίου κερατῶν 7,500,000, ἂν ἐκ χαλκῶν διλήπτων 19,999,200 καὶ ἂν ἐκ μονολέπτων 24,000,000 χιλιογράμμων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐν Λονδίῳ ἠθοποιὸς Κ^α Ἀδράμς κατήγγειλεν ἔσχατως ἐπὶ ἐξυβρίσει τὸν κριτικὸν Hudson, διότι ἐν κρίσει περὶ τῆς παραστάσεως νέου τινὸς δράματος ἔγραψε καὶ ταῦτα: «Ἡ κυρία Ἀδράμς μὲς ἐνθυμίζει τὰς ἀνσκαφὰς τοῦ Σλαίμαν εἶναι αὐτὸ χροῖμα ἀρχαιολογικὸν εὐρημα.» Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου προεπάθησεν ἐπὶ ματαίῳ νὰ πράξη τὴν ἠθοποιὴν, λέγων αὐτῇ ὅτι δὲν εἶχεν ὁ κατηγορούμενος πρόθεσιν νὰ τὴν ἐξυβρίσῃ, καὶ ἀπόδειξις τούτου ἡ μεγάλη ἀξία, ἣν ἀποδίδουσιν οἱ ἀρχαιολόγοι εἰς τὰ εὐρήματα τῶν Μυκηναίων καὶ τῆς Τροίας. «Ναί, ἀπεκρίθη ἐκείνη ὀργίλη, ἀλλὰ τὸ κοινὸν δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀρχαιολόγους μόνον, καὶ ἀφ' οὗτου ἔγραψαν αὐτὰ εἰς τὴν ἡμερῆδα λαμβάνω καθημερινῶς ἀνωνύμους ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ἐκφράζουσιν οἱ στέλλοντες τὸν θαυμασμὸν τῶν διὰ τὴν καλὴν μου διατήρησιν, ἢ ἐρωτῶσιν ἂν εἶναι χαραγμένη ἐπάνω μου καμμία λατινικὴ ἐπιγραφή.» Ὁ ἡμερολογηγράφος κατεδικάσθη, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἡμερῆδι τοῦ ταῦτα: «Ὡς πληροσορουμεθα, ἡ ἐπιφανὴς ἠθοποιὸς κυρία Ἀδράμς πρόκειται μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐορτάσῃ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἐπέτειον τῆς γεννήσεώς της. Ἦν ἐορτὴν θὰ συμπανηγυρίσωσιν ἐν φαιδρότητι καὶ τὰ πολυπληθῆ τέκνα καὶ ἐγγόνια αὐτῆς.»

Πρότινος ὁ ἀναπληρῶν προσωρινῶς τὸν διευθυντὴν τοῦ ἐν Παρισίοις μεγάλου θεάτρου τοῦ Μελοδράματος ἔλαβεν ἐπιστολήν, δι' ἧς ἀνεκοινοῦτο αὐτῷ, ὅτι χηνοβοσκὸς τις ἐν Βουζιβάλλ, ἄδουσα καθ' ἐκαστὴν ἐν ὀρισμένην ὥραν καὶ ἐν θέσει ἀκριβῶς περιγραφομένη, ἔχει φωνὴν εὐμελεστάτην καὶ λιγυρωτάτην. Ὑπὸ περιεργείας κινηθεῖς ὁ διευθυντὴς μετέβη μετὰ τοῦ ἀρχιμουσικοῦ τοῦ θεάτρου εἰς τὸν ὑποδειχθέντα τόπον, ὅπου πράγματι εἶδον κοράσιον χωρικόν, τὸ ὅσον οὐδαμῶς προσέχον εἰς αὐτοὺς ἑτερέτιζε διάφορα ἄσματια. Θελχθεὶς ἐκ τῆς λαμπρᾶς φωνῆς τοῦ κορασίου ὁ διευθυντὴς προσῆλθεν πρὸς αὐτὸ καὶ τῷ πρότεινε νὰ τὸ παραλάβῃ ὡς μαθήτριαν τοῦ θεάτρου, μὲ μισθὸν διαχιλίων δραχμῶν κατ' ἔτος καὶ διδάκτρα δωρεάν. Ἡ χηνοβοσκὸς ἐδέχθη προθύμως, τῇ δ' ἐπαύριον κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ὥραν προσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κομψῆ καὶ χαριεστάτη κόρη, ἣς ἐρουθρίωσα ὁμολόγησεν ὅτι εἶναι θυγάτηρ ὑπεκλήλου τινός, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐζήτει ἐπιματαίῳ νὰ τύχῃ ἀκροάσεως παρὰ τοῦ διευθυντοῦ, ὅπως γένηται δεκτὴ ὡς μαθήτρια, ἐπένοησε τὴν αὐτῶν ἐκείνην κωμωδίαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ της.